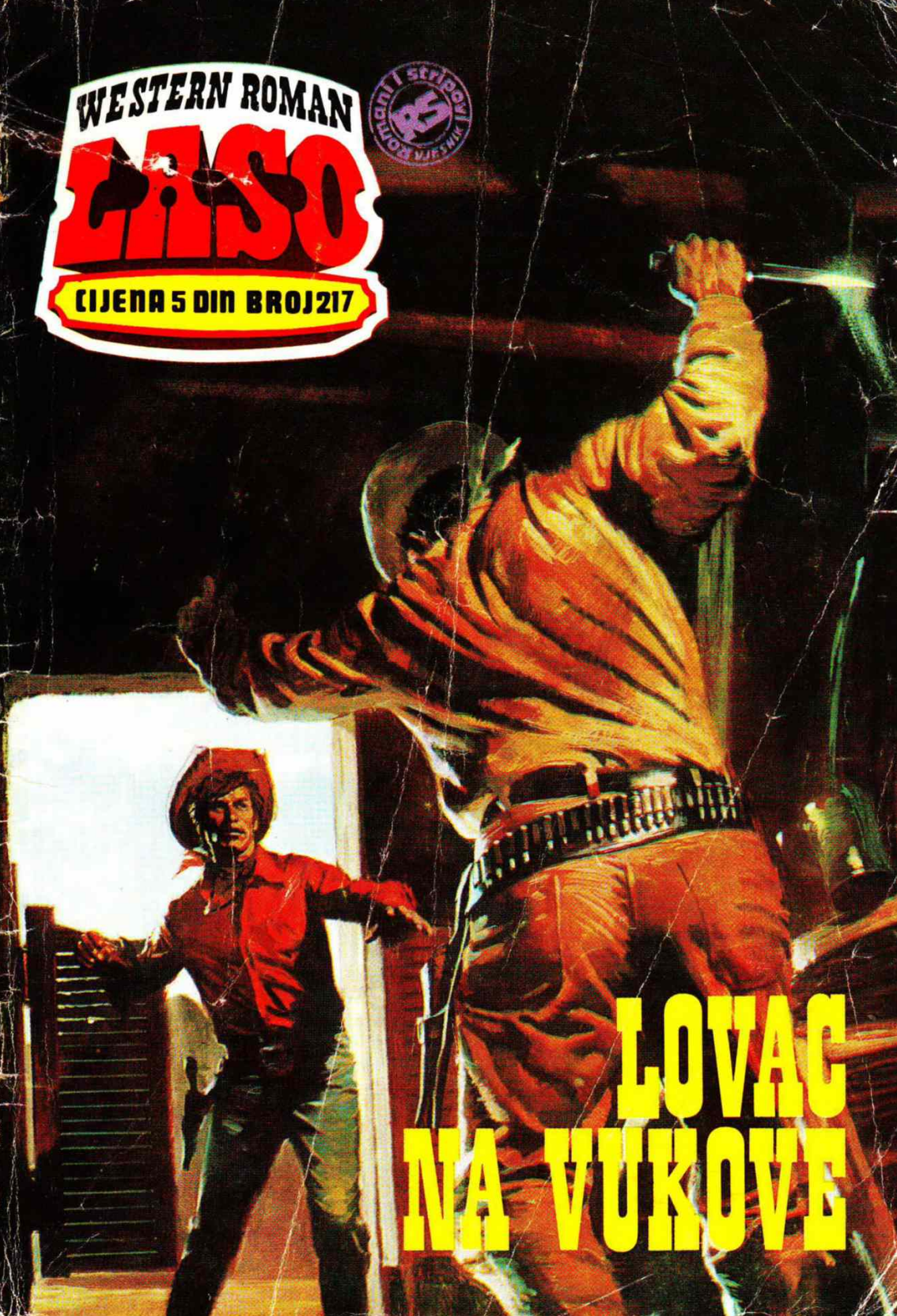

LOVAC NA VUKOVE

H. S. SHARON

LOVAC NA VUKOVE

»Laso« Nova serija 1977.

H. S. Sharon: LOVAC NA VUKOVE

Naslov originala: WOLFTÖTERS HÖLLEN FAHRT

(Copyright: Pabel-Verlag, Rastatt)

Recenzija: Mladen Stary, književnik

Prijevod: Emina Derasimović

Urednik: Marcel Čukli

»Laso« — Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdava-
nja NIŠP »Vjesnik« Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Glav-
ni i odgovorni urednik Borivoj Jurković — Tisak
OOUR Novinsko revijalna štamparija i OOUR TMC
»Vjesnik« Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1977.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA
PRESS AGENCIJA Zagreb

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 260 d ili 234 d s popustom od 10%
a za 6 mjeseci 130 d odnosno 117 d s popustom. Samo unaprijed uplaćena pretplata
osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist
računa 30101-833-42, »Vjesnik«, s naznakom za LASO.

Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00.

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF
74,00 SFRS 36,00, HFL 37,00, US \$ 15,00.

Uplate na devizni račun: 30101-620-37-32000-256 Privredna banka Zagreb

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata
za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 — 1973. od 26. XI 1973.

I

Torn Wenzel usmjerio je Pinta prema izlazu iz mračne, planinske šume, jašući duž strma, stjenovita zida obasjana žarkim sunčevim sjajem. Pogled mu je budno pretraživao šikaru što je u tom dijelu Beaverhead Rangea prekrivala velike poteze brdovita i kanjonima isprijecana krajolika.

Iznenada Torn začu oštro, potmulu rezanje iza sebe među stijenama i kao iskusan lovac odmah je shvatio značenje tog zvuka. Naglom kretnjom izvuče pušku iz sedla i baci se s konja. Pinto je uplašeno zaništao i prednjim se nogama propeo. Torn se vješto okrenuo na leđa i ugledao iskeženu pumu na izbočenoj stijeni iznad sebe. Oči divlje zvijeri opasno su iskrile. Razjapila je ralje.

Gromki odjek hica zatresao je stijene. Metak je pogodio opasnu životinju u skoku i bacio je pred Torna na zemlju. Još se trzala i režala pokušavajući se pridići. Ali su joj kretnje ostajale bezuspješne, postajale su sve slabije i tromije, dok se konačno nisu posve smirile.

Muškarac je kleknuo i nekoliko sekundi promatrao stjenovitu izbočinu s koje je puma skočila. Kako se ondje više nijedna druga zvijer nije skrivala, bio je siguran da ga

je napala puma lutalica. Ustao je i pogledao niz kanjon prema potoku, kamo je Pinto pobjegao.

— Tuka? — poviče Torn Wenzel. — Hajde, vrati se već jednom, puma je mrtva.

Pinto se odazvao iza grmlja zvonkim njištanjem. Kopita su mu udarala o stjenovito tlo, suho se granje sušteći razdvajalo i konačno je konj izronio iz guste šikare.

— Dođi, dođi samo, gotovo je — umirivao ga je Torn.

Bio je to visok muškarac širokih ramena i kestenjaste kose što mu je izvirivala ispod plitka šešira široka oboda. Odjeven je bio u meko odijelo od smeđeg antilopa s dugim resama i visoke čizme, također od antilopa. O pojasu s mecima nosio je pričvršćen kolt kalibra 45. Mesingane čahure metaka presijavale su se na suncu. Pinto je zastao malo dalje od ubijene pume.

Torn vrati pušku u sedlo, izvuče iz čizme dugi nož široke oštrice i, sagnuvši se nad pumu, razreže joj krzno uzduž trbuha i oko nogu i vrata. Meko ljetno krzno zavidne veličine bilo je poput baršuna. Torn ga je još promatrao kad li je ponovo začuo nešto što je sličilo na lomljivu grana u šumi. Prebacio je krzno preko sedla i ponovno izvadio pušku. Njegove su smeđe oči

budno promatrala rub šume odakle su dopirali zvuci.

Šikara se u mraku iza posljednjih stabala jelove šume razdvojila i pojavila se crna glava velikog psa.

Tridesetogodišnji Torn Wenzel ustuknuo je i još čvršće stegao pušku.

Pas je podignuo glavu i tako glasno zalajao da se zvuk odbio od stijena. Skočni su mu se zglobovi zategnuli, jezik mu je visio iz razjapljenih čeljusti, a zubi su mu se caklili kao u divlje mačke.

Torn je otkočio pušku držeći je prislonjenu uz kuk.

Crni pas je naglo jurnuo naprijed,

— Hej, Rex! — zaorio je grub glas.

Pas se zaustavio, ali je i dalje stajao spreman za skok, sveudilj razjapljenih čeljusti.

Iz šipražja što je pucketalo slamajući mu se pod nogama izišao je visok mršav muškarac, oštih, gotovo grubih crta lica i blago razrokih očiju. Muškarac se očito već danima nije brijao, imao je dug nos i bio je odjeven u otrcano poderano i prljavo ruho. Hlače su mu bile potcijepane, tako da su gotovo poput prnja visjele s njega, kaput sav ukrućen od masnih mrlja, jedan mu se džep njihao viseći samo još na jednom koncu, a posvuda je bilo mrlja sasušene krvi. Na glavi je taj muškarac, koji je poput Torna živio u brdima, nosio mastan, od znoja obojen šešir. Međutim, dok je Torn Wenzel postavljao zamke i lovio divlje zvijeri, Cranach Finlay se posvetio vukovima, postavljao im je zloćudne zamke što je odgovaralo njegovu karakteru, a i svakom je to bilo jasno kad ga je bolje pogledao. Mnogi su

ga zbog toga zvali samo lovcem na vukove ili čak vukoubojicom, što bi obično govorili s prezirom.

Cranach Finlay je zastao među posljednjim stablima držeći pušku u jednoj, a dugi bič u drugoj ruci. Nasmijao se i upitao:

— Zar si ovoga htio za današnji obrok, Rex?

Pas je zalajao na Torna spremajući se da ga napadne.

— Ako ti još treba, bolje da ga zadržiš — polako je kazao Torn Wenzel.

Lovac na vukove ponovo se nasmijao, stavio pušku pod mišku i počeo se po čekinjastoj bradi. Pogled mu je stalno privlačila ubijena puma i krzno prebačeno preko Pintova sedla.

— Hoćeš li mi prodati krzno? Dat ću ti dolar. Osim toga, pozvat ću i psa da se vrati.

— Krzno nije na prodaju, a najmanje za jedan dolar — uzvratio je Torn.

— Koliko tražiš?

— Deset dolara.

— Pa ti si sasvim poludio!

— U tvrdavi ću ionako dobiti deset dolara za to krzno, ti to dobro znaš.

Torn je i dalje gledao u crnoga psa. Bila je to opasna životinja, ramena visokih gotovo tri stope, velike trokutaste glave i zelenih očiju; bio je veći i opasniji od planinskih vukova, a ni po obliku glave ni po položaju očiju nije sličio na njih. Kako je osim toga mogao i lajati, bilo je sigurno da potječe od neke čistokrvne pseće pasmine. Više nitko o njemu nije znao, čak ni lovac na vukove, koji ga je jedanput davno našao i pomoću biča pripitomio.

— Natrag, Rex! — povikao je Finlay. — Budi razuman, napast ćeš ga drugom prilikom. To ti obećavam.

Pas je zarežao i ponovno zalajao na Torna.

— Natrag, prokletstvo, zar stojiš na ušima? — bijesno je zaurao Finlay i zakoračivši naprijed ošinuo psa bičem po glavi.

Pas je tiho zacvilio, podvio rep i okrenuo se. Naredni udarci otjerali su ga natrag do ruba šume. Lovac na vukove slijedio ga je hodajući natraške. Tornu je kao i uvijek bilo žao životinje, iako pri tom nije potcjenjivao njenu opasnost u odnosu na njega samoga.

— Zadovoljan? — upitao je Finlay.

— Da.

— Nas dvojica moramo se konačno obračunati jedan s drugim ovdje gore — promrmljao je Finlay pomirljivim glasom, ali mu je Torn vjerovao isto toliko malo kao i samome psu.

— Planine su dovoljno velike za nas obojicu — uzvratilo je.

— Hoćeš li mi sada prodati to krzno? Dajem ti pet dolara — rekao je Finlay, skinuo šešir i počeo se po crnoj kosi, a onda je ponovno nabio šešir na glavu. — Tako bar ne moraš ići do Fort Terryja.

— Ionako moram ići u tvrđavu.

— Šteta. A koliko tražiš za lešinu?

Torn je pogledao u oguljenu pumu.

— To mi više ne treba.

— Ne zanima me da li ti još treba, nego koliko za nju tražiš!

Na Finlayevu se licu ocrtavalo iznenađenje.

— Ne misliš valjda time kazati da mi je poklanjaš?

— Da.

— Baš poklanjaš?

— Da, to sam kazao. To tebi nikako ne ide u glavu, zar ne, Cranach?

Lovac na vukove počeo se polako ceriti.

— Iskreno govoreći ne ide mi u glavu. Ja nikada ništa ne bih poklonio. Radije bih spalio.

— Da, to tebi i odgovara — kimne Torn.

Ponovno je budno promatrao psa koji je stajao na rubu šume.

— Dobro, idem sada po svoga konja. Nije daleko, u šumi je.

— Dobro, Finlay.

Lovac na vukove se okrenuo.

— A, ti, Rex, pazi da se on ipak ne predomisli.

Potrčao je u šumu i nestao u šipražju.

Pas je režao i ponovno se prišujljao malo bliže.

Torn je odmah otkočio pušku.

— Ti nisi dobro razumio što ti je rečeno?

Pas je malo nakrivio glavu i odjednom poprimio posve bezazlen izgled. Povinovao se čovjekovoj volji, ali dlake na leđima još su mu bile nakostriješene, što je Torna upozoravalo.

— Čudan si ti pas — tiho je kazao. — Od Finlaya ionako dobivaš samo udarce. A ipak bi za njega druge raznio na komade.

Pas je zarežao, glava mu je ponovno stajala uspravno, njuška se otvorila, a veliki su se zubi ljeskali i blistali na suncu.

— Ako skočiš, pucat ću — polako i tiho je nastavio Torn.

U tom je trenutku ponovno zašuštalalo u šipražju između stabala; lovac na vukove pojavio se na svom smeđem konju. Pas se natraš-

ke stao povlačiti. Finlay je prišao bliže i izvukavši laso bacio oderanoj pumi omču oko glave. Drugi je kraj lasa pričvrstio na sedlo, prijazno se cereći kimnuo Tornu i zavalio se u sedlu.

— Stvarno, Wenzele, ja ništa ne poklanjam. I mislim da onaj tko to čini nije baš sasvim normalan — podsmješljivo se muškarac nasmijao i potjerao konja. — Hajde, Rex, imamo još posla.

Torn je spustio pušku kad se pas okrenuo slijedeći gospodara. Laso se zateglo i povuklo oderanu pumu uz rub šume preko kamenita tla.

Pas je nekoliko puta zastao i osvrnuo se, a oči su mu blještale poput brušenih dijamanta. Konačno je jahač zajedno s lešinom nestao među stablima. Rex ih je slijedio.

Torn je spremio vinčesterku 66 u korice na sedlu i složio krzno. Pogled mu je još bio prikovan za mjesto gdje je jahač nestao u šumi. Torn je znao što će Finlay sada učiniti. Oderanu će pumu još miljama vući kroz šumu i ostaviti je tek tamo gdje visoka stijena, provalija ili neka druga prepreka zakrčuju put. U toku noći vukovi će naići na trag i slijediti ga sve do lešine na koju će se, naravno, baciti. A na to je samo čekao lovac na vukove.

Torn se vinuo u sedlo, okrenuo Pinta i mljacnuo jezikom. Između grmlja ugledao je potok koji je, tiho mrmljajući, tražio put preko oprana kamenja i kroz duboke usjke. Pinto je prošao kroz kristalno bistru vodu nastavljajući putem kroz sve užu klanac.

Nakon pola sata Torn je stigao do male visoravni prekrivene

grmljem na kome se nalazila njegova koliba. Izgradio ju je od jelovih stabala, a vrata je pričvrstio kožnim remenjem. Imao je čak i mali tor kraj kolibice, a zasadio je i nešto krumpira na tankom sloju zemlje. Konja je uveo u tor i širom otvorio vrata kolibe. Unutra je bilo prilično mračno jer je na prozoru visjelo razapeto krzno. Ipak je Torn prepoznao ono malo namještaja što mu je pripadalo: jednostavan, uzak krevet prekriven krznima, stol od grubo sastavljenih dasaka i dva sanduka što su mu služila kao stolice. Sklepao je i ormar koji mu je bio spremište za sve, a na zid je pričvrstio i krhotinu zrcala. Živio je prilično jednostavno, ali slobodno, tu gore u divljini. Nikad nije za te dvije godine otkako se tu nastanio požalio ni za čim.

Osvrnuo se i ustanovio da nitko nije bio tu za vrijeme njegova izbijanja. Zatim je ponovno izišao iz kolibe da objesi krzno na ogradu.

Sunce je već daleko odmaklo prema zapadu, sjena kolibe koja je padala u tor bivala je sve dulja.

Torn Wenzel krene prema izvoru na drugoj strani kolibe. Zbog njega je prije dvije godine baš na tom mjestu i izgradio kolibu. Kleknuo je, stavivši šešir kraj sebe, oprao lice i napio se hladne, bistre vode, koja je na tom mjestu protjecala poput potočića debelog kao ruka. da bi samo malo dalje nestajala bez traga u zemlji.

II

S noćnog crnog neba mjesec je hladnim sjajem osvjetljavao oderanu pumu na kraju malog puteljka.

Oko privlačna plijena uzdizale su se okomite, strme litice. Postojao je samo uzak prilaz koji je jedan čovjek, raširivši ruke mogao zatvoriti.

Cranach Finlay ležao je na jednoj izbočini među stijenama vrebajući i čekajući. U ruci je držao spensericu, a dvocjevnu parkericu, već otkočenu, položio je kraj sebe.

Kraj lovca na vukove stajao je crni pas, kome su se samo blistave oči nazirale u mraku. Njegovo je tiho režanje Finlayu jasnije od udaljene rike vukova govorilo da se bliži čas kad će, kako se nadao, zaplijeniti nova krzna.

Što je zavijanje zvjeri, koje se približavaju postajalo sve glasnije, to je i režanje psa bivalo sve intenzivnije.

— Dosta sad, pa čujem ih i sam!
— grubo je naredio lovac na vukove.

Pas se smirio i položio glavu na prednje šape.

Čopor vukova približavao se zavijajući i konačno je izronio iz šume oertavajući se na mjesecini.

Rex je podigao glavu i otvorio njušku.

Vukovi su jedan za drugim prilazili. Ali nekoliko metara pred odernom punom zastali su uzdignutih glava. Njušili su blag noćni vjetar.

Sekunde su protjecale.

— Hajde, već jednom na što još čekate! — uzbuđeno je šaptao Cranach Finlay. — No, no, bacite se već jednom na lijepo meso!

Vukovi ga nisu mogli čuti. Sve više ih se skupljalo. Sad je Finlay mogao prepoznati pola tuceta. Stajali su tako blizu jedan drugoga kao da im je hladno. Iznenada je vuk predvodnik zarežao i dugim se skokom bacio na plijen. Cijeli je čopor

poletio za njim i zvijeri su se stale tući režeći i tuleći oko premalene količine mesa za sve.

Cranach Finlay se tiho nasmijao, nanišanio je sedmometkom spensericom i pritisnuo obarač. Iz otvora cijevi sijevnuo je plamen, dim se raspršio, a paklenom se prasku pridružilo urlikanje životinja koje su stale bježati.

Finlay je repetirao i tako brzo pucao da je planinama odzvanjao jedan jedini zvuk sličan grmljavini. Vukovi su, koprcajući se, izbezumljeno bježali jedan preko drugoga. Kad je ispucao svih sedam metaka, odbacio je oružje, uhvatio parkericu i opet nanišanio.

Ali su vukovi, ukoliko nisu oko lešine nastradali, već nestali kroz uzak procijep.

Cranach Finlay spusti pušku. Na srebrnoj mjesecini mogao je raspoznati četiri ubijena vuka. Zadovoljno je i potihom zahihotao pa se uspravo.

Rex je pridigao glavu i skočio na noge kad mu je lovac na vukove mahnuo. Slijedio je gospodara preko uske izbočine među stijenama u mrak otvorena procijepa kroz koji su sišli do puteljka.

Ostatak čopora nestao je i više se nije mogao ni čuti. Ubijene životinje ležale su ukočene, a krv im se počela zgrušavati na krznima. Rex je njušio, slina mu je tekla niz njušku dok je gledao kako Finlay dere kožu s vukova. S neba se oglasio lešinar: nad njima je jedna velika ptica proletjela i nestala iza litica koje je mjesecina oštrocavala.

— Jedi! — kazao je muškarac i gurnuo jedan komad psu.

Rex je zabio zube u još toplo meso i razderac ga proždrljivo.

Cranach Finlay se okrenuo i napustio klopku među strmim liticama zajedno s krznima. Kad se vratio noseći laso, njegov je pas još jeo. Meso je držao prednjim šapama i vukao i derao komade svog obroka, dok ih nije toliko usitnio da ih je mogao progutati.

Finlay je jednu od lešina uhvatio u omču lasa i povukao je niz put do svog konja. Popeo se u sedlo, pričvrstio laso na sedlo i odvuкао ubijenoga vuka onako kako je toga dana i pumu odvuкао. Nije dugo trajalo, a onda se i Rex pojavio izronivši iz tame noći i stao slijediti svoga gospodara u susret novoj zamci za vukove.

III

Sunce je granulo. Na malu su visoravan padale duge sjene, a krov kolibe Torna Wenzela blistao je obasjan prvim zlatnim zrakama.

Torn je izašao iz kolibe, otvorio tor i pozvao Pinta koji je poslušno dokaskao i dopustio da ga osedla. Torn je donio zavežljaj krzna koji je pričvrstio iza sedla, zatim je prikopčao i čuturu s vodom, te zabarikadirao vrata kolibe balvanom.

Cranach Finlay je ležao na malo uzvišenom zapadnom rubu visoravni skriven u gustom šipražju i promatrao jahača koji se stao udaljavati od bijedne nastambe. Kraj Finlaya je ležao i pas.

Jahač je nestao na putu koji je nizbrdo vodio u klanac, topot kopita polako je zamro.

Finlay je čekao još nekoliko trenutaka, onda se uspravio, izišao iz grmlja i hodajući uz rub šikare pogledao prema jahaču u klancu. Ali

ga više nije mogao vidjeti. Konačno se okrenuo prema kolibi i prišao joj. Uklonio je balvan i otvorio vrata. Rex je njuškajući ušao u kolibu. I Finlay je ušao. Odmah je krenuo prema spremištu i izvadio zgužvanu kockastu košulju koju je Torn nosio dan prije.

Finlay je ponovno izašao, pa zatvorio i zabarikadirao vrata za sobom. Pas ga je slijedio u stopu. Čovjek je udario životinju košuljom po njušci kikoćući i smijući se. Potrčao je preko visoravni do grmlja iz kojeg se maločas bio pojavio. Pas je trčao za njim, sve dok se lovac na vukove nije zaustavio između nekoliko golih stijena. Ponovno se smijao i tutnuo psu pod njušku košulju što je intenzivno mirisala na znoj.

Rex je njuškao i lajao.

Finlay ga je i dalje huškao, neprestano ga udarajući košuljom po njušci, sve dok Rex konačno nije zgrabio košulju i istrgnuo mu je iz ruke.

— Udesi ga! — povikao je lovac na vukove. — Hajde, udesi ga, Rex!

Pas je zarežao, prihvatio košulju među prednje šape i razderao je ostrim zubima. A muškarac ga je i dalje huškao đavolski se smijući, što je psa sve više poticalo da svaki komadić još više usitni, sve dok nisu od košulje ostali samo sićušni komadići.

— Dosta — konačno je naredio Finlay. — Ako i njega budeš tako sredio, nitko više neće prepoznati ostatke. Nestanimo sad!

Čovjek je okrenuo. Uskoro je stigao do svoga konja koji je stajao privezan za jedan grm i lovca pozdravio tihim rzanjem.

-- Sad ćemo i mi otići po nekoliko krzna i također posjetiti tvrđavu, zar ne? — opet se zakikotao i zategnuvši sedlo uzjahao.

IV

Tvrđava kompanije »Hudson Bay« nalazila se na rubu Beaverhead Rangea, još nekoliko milja dalje zapadno od Snake Rivera. Široka ravnica pružala se u jugoistočnom pravcu daleko prema horizontu preko brežuljaka, obraslih travom. Same tvrđava bila je izgrađena od douglas-jela iz crnogoričnih šuma naokolo i bila je okružena visokom ogradom od palisada. Kraj ulaza je stajao utvrđen toranj, s kojega je straža uvijek promatrala okolicu. U tvrđavi je živjelo petnaest muškaraca koji su radili za kompaniju »Hudson Bay« ali su istovremeno bili i privatni obrambeni odred za tvrđavu i trgovački put. Vođa obrambenog odreda bio je Simon Kerr, pedesetogodišnjak, ne baš veoma visok sjedokosi muškarac. Jedinu je on nosio uniformu, ali je ona bila plod njegove mašte. Sastojala se od tamnoplavog kaputića s velikim bijelosivim reverima i zlatnim pucetima, te od crvenih, već izlizanih hlača. Nije nosio ni kape ni šešira, tako da se njegova duga srebrna kosa, što mu je padala sve do ramena, osobito isticala.

Komandant Simon Kerr stajao je kraj kovača koji je stražario toga dana i bio odjeven poput izviđača, a gledao je prema zapadu gdje se pojavio Torn Wenzel i na svom Pintu približavao tvrđavi.

Kovač je pogledao kroz dalekozor prema jahaču i kazao:

— Ima krzna divljih mačaka. Preglupo što ovdje nemamo nijedne žene. One bi se tome veoma obradovale.

— Žene u Philadelphiji također će se radovati.

Komandant u šarenoj, pitoresknoj uniformi uzeo je dalekozor iz kovačevih ruku i sam pogledao prema jahaču.

Približavao se u kasu. Kovač je sišao niz ljestve i otvorio vrata. Torn, stigavši do tvrđave, kimnuo mu je i zahvalio. Kovač je ponovno zatvorio vrata i okrenuo se.

Torn Wenzel je odjahao do platnom prekrivenih kola nekog farmera što su stajali pred salunom. Sam farmer bio je u velikom skladištu, gdje se, čini se, cjenkao s jednim od trgovaca u tvrđavi. Pred kolima su bila upregnuta dva mršava konja koji su upravo jeli iz vreća što su im visjele oko vrata.

Torn se zaustavio pred salunom i mahnuo upravniku konjušnice. Ovaj je, kao i svi ostali, radio za kompaniju i uvijek pokušavao zaraditi još nešto malim, sporednim poslicima. Muškarac je prišao i prihvatio Pinta, kad je Torn sjahao.

Životinja se usplahirila i htjela povući, ali ju je Torn blago potapšao po vratu govoreći:

— Hajde samo s njim, Tuka.

Konj je dopustio da ga čovjek odvede, a Torn mu je pružio pola dolara.

— Torne! — povikao je zvonak djevojački glas iz saluna.

Wenzel se okrenuo. Konjušar je odveo Pinta preko malog trga među drvenim zgradama od kojih su neke imale i prozore. Konjušnica je bila dugačka zgrada s torom. Nedaleko od nje nalazila se i radio-

nica stolara; on je radio na dvjema drvenima osovinama i imao pred sobom dva kolska kotača.

Torn se okrenuo i ugledao Kate Hogan, svijetlokosu kćerku farme-
ra. Stajala je na otvorenim vratima saluna. Kate ga je blistavih plavih očiju promatrala.

— To je pravo iznenađenje! — povikala je. — Jesi li znao da ćemo i tata i ja danas biti ovdje?

— Ne, Kate, kako bih znao?

Prišao joj je. Zagrlila ga je i izljubila. Ušli su u polumračan salon u kome je bilo ugodno svježe.

Debeli je konobar stisnuo oči i počeo se po čekinjastoj bradi. Kad ga je Torn pogledao, kazao je:

— Njen otac to ne odobrava, znaš i sam. Hoće zeta koji ili obrađuje polja ili uzgaja goveda. Ali ni u kom slučaju nekoga koji luta brdima i po njegovu je mišljenju lijenčina. To i ti znaš, Kate.

— On će se morati naviknuti da uvijek neće ići sve po njegovoj volji — odgovorila je djevojka i ponovno poljubila Torna. — To je divno iznenađenje za mene! Kako te dugo nisam vidjela?

— Oko dva tjedna, mislim.

— Ne, Torne. Šest tjedana i tri dana.

— Sto mu gromova! — uskliknuo je Torn.

Debeli je konobar mrsio kosu.

Kada to netko tako točno zna, obično nešto ne valja.

Djevojka se samo nasmijala. Kate je navršila upravo osamnaest godina i bila je srednje visoka i vrlo vitka. Bila je živahna i u vječnom pokretu.

— Viski? — upitao je konobar mrko gledajući i stalno promatraju-

ći vrata, jer je svakog trena očekivao da će se farmer vratiti.

— Da, naravno.

— I za mene! — povikala je Kate. — Volim viski. Tako ugodno peče u grlu. Ali tata ne voli da ga pijem zato nema nikad viskija u kući. Jedino ponekad kao lijek za njega.

Konobar je nadio dvije čaše.

— I za tebe, Donalde — kazao je Torn.

Konobar je stavio na stol i treću čašu i posegnuo za bocom. Djevojka se ponovno nasmijala, naslonila na Torna i poljubila ga. Ali ruka konobara zastala je u zraku s bocom, jer se iznad pomičnih vrata saluna pojavila bradata glava farmera.

Škripeći, pokrenulo se jedno krilo vrata, snažno poletjelo i glasno udarilo o zid.

Kate se naglo okrenula. Konobar je odložio bocu i promrmljao:

— Evo, sad gužve!

Djevojka je problijedjela. Više nije djelovala tako sigurno kao maloprije. Torn je gledao u farmera kome su se oči cakilile od bijesa.

— Kazao sam ti da se držiš dalje od te ništarije! — ljutito je ukorio Gregg Hogan svoju kćer.

— Što ti imaš protiv njega? — upitala je djevojka s mukom i udarila nogom o pod. — Ti obrađuješ polja, a ona ti onda propadnu zbog suše ili tuče ili ne znam zbog čega sve ne. A on postavlja zamke i prodaje krzna kompaniji »Hudson Bay« koja ih uvijek rado otkupljuje.

— On je obična ništarija, povlači se po brdima i živi poput divlje životinje — rekao je farmer.

U ruci je držao pušku.

Torn je mirno slušao te prigovore. Poznavao je Hogana isto tako dugo kao i Kate i upoznao ga je baš tu u tvrđavi. I znao je također, da je Hogan cijelog svog života radio i mučio se, a nikad nije dospio na zelenu granu. Nekad se mučio u tvornicama na Istoku, poslije je sudjelovao u osvajanju zemlje u Nebraski i izgubio farmu pod naletima skakavaca. Duž željezničke pruge pokušao je svoju sreću još jedanput, ali se nije uspio osloboditi dugova. Njegovu su farmu prodali ali zbog podmićenja dugova nikad nije vidio ni jednog dolara od te prodaje. I tako je, star, izmučen i ogorčen, završio tu na sjeveru. Svoju bolesnu ženu pokopao je negdje usput. Hoganu je sada bilo pedeset osam godina, ali je izgledao kao da mu je sedamdeset. Više se nije mogao izmijeniti.

— Ne mogu svi biti farmeri, kao ti — kazala je djevojka. — A zašto bi i bili? Što to donosi, sam si doživio. Zapravo nisi ništa naučio, tata, usprkos svim tim godinama.

— Dođi ovamo! — povikao je grubo farmer. — A vi, Wenzele, ostavite moju kćer na miru, inače ću vam zabiti metak u glavu!

— Još nekoliko godina i Kate će moći raditi što želi — uzvratilo je Torn.

Farmerovo se lice oblilo žarkim crvenilom.

— Ti, lupežu običan, nećeš je dobiti! Ti nećeš!

— Oče! — povikala je djevojka gotovo preklinjući.

Stajala je između dvojice muškaraca...

— Kad dovoljno odraste, oženit će se njome, ako me još bude htjela — kazao je Torn.

S farmerova je lica nestalo crvenila. Odjednom je postao siv poput pepela, a na čelu su mu se pojavili grašci znoja.

— Ako mi to učini, oboje ću vas ubiti!

— Vi ste ludi, Hogane — odgovorio je Torn. — Ali možda ste zaista kadri to učiniti.

Konobar je prišao vratima i otvorivši ih zaurlao:

— Komandante, dođite ovamo, ovdje je gužva!

Ponovno je ušao i uza zid se prišuljao do šanka.

— Idemo sad — dašćući kazao je farmer. — I ako te još jedanput uhvatim kako se povlačiš u blizini moje farme, ubit ću te, ništarijo!

Torn je zatresao glavom.

— Kako samo može biti tako ograničen i tvrdoglav?

Hogan je prišao bliže, gurnuo djevojku koja je vrisnula na stranu i gurnuo otvor cijevi na svojoj pušci Tornu u slabinu.

Wenzel je osjetio kako mu leđima prolaze žmarci. Vidio je sjaj u farmerovim očima. Ovaj je potpuno izgubio vlast nad sobom.

U salun je ušao komandant u blistavoj uniformi i naglo zastao kao ukopan.

Farmer je ustuknuo.

— Kažite mu da ostavi moju kćer na miru, inače ću mu raznijeti glavu! — povikao je glasom koji je od bijesa bio posve izobličen.

Torn je šutio shvativši da bi farmer zaista bio kadar svoju prijetnju i ispuniti.

Srebrnokosi komandant je odlučno stupio među njih i istrgnuo farmeru pušku iz ruku.

— Ono što vas dvojica želite među sobom raspraviti, nećete uči-

niti u mojoj tvrđavi. Jesi li me razumio, Hogane?

— Ubit ću ga ako moju kćer ne ostavi na miru! — urlao je farmer i dalje kao pomahnitao.

— Ali ja ga volim! — umiješala se i djevojka.

Farmer se naglo okrenuo i ispuštivši oružje iz lijeve ruke udario kćerki zaušnicu. Udarac je zazvonio. Kate je vrisnula, zateturala i udarila o stolicu koja je poletjela prema stolu. Djevojka se presavila preko stola i, ponovno se uspravivši, pritisla ruku na usplamtjeli obraz.

Torn se s mukom svladao i kazao ledenim glasom:

— Vi ste običan gad, Hogane.

— Mislim da je sad dovoljno — progovorio je ponovno komandant i uhvativši farmera čvrsto za ruku izvukao ga iz saluna.

Djevojka je još stajala kraj stola na koji se bila srušila. Torn ju je gledao ne znajući što da kaže. Bila je riječ o njenom ocu i u njenim je očima vidio u kakvoj se nedoumici nalazi.

Debeli je konobar nijemo tresao glavom.

— Kate, čekam te! — urlao je farmer pred salunom.

— Sve će biti dobro! — pokušao ju je smiriti Torn.

— Odvratani je — uzvratila je djevojka. — I iz dana u dan postaje sve gori.

— Kate, čekam! — dalje je vikao farmer.

— Neću to više dugo moći izdržati — promrmljala je djevojka gutajući suze. — Što da učinim, Torne?

Izgledala je posve slomljena dok ga je preklinjala, ali on nije znao što bi joj odgovorio.

U tom se trenutku komandant ponovno pojavio. Zgrabio je djevojku za ruku i povukao je kroz otvorena vrata.

— Dok ne odrastete dovoljno, morate raditi što vam kaže otac.

Torn je posegnuo za čašom i iskapio je. Konobar se nije ni pomaknuo. Wenzel je uzeo bocu, ponovno natio čašu i ispio je u jednom gutljaju.

Vani se začuo udarac biča, konji su izmučeno zanjitali. Kola su škripeći krenula prema otvorenim vratima tvrđave.

Lovac na vukove, koji je upravo ulazio, zauzdao je svog smeđeg konja i brzo ga povukao u stranu.

Farmer je i dalje bezobzirno udarao bičem, a konji su izbezumljeno vukli kola u brdski krajolik oko tvrđave, tako da se prašina počela dizati kao u vodoskocima.

— Što se s njim dogodilo? — upitao je lovac na vukove gledajući komandanta koji je pogledom pratio kola u oblaku prašine.

Simon Kerr mu je ispričao što se dogodilo. Finlay se nacerio.

— Svađa s Wenzelom?

— I to kakva svađa. Mrze jedan drugoga kao kugu — odgovorio je komandant gurajući ruku u džep kaputa.

Pas je već prošao kraj komandanta i kovača. Finlay ga je slijedio. Odjahao je preko malog trga do saluna i tamo sišao s konja. Mahnuo je trgovcu koji je stajao pred svojim skladištem i povikao:

— Imam vučja krzna za tebe! Prvorazredna roba!

— To su sada samo ljetna krzna!
— uzvratilo mu je trgovac zlovoljno. — Za njih ne možeš mnogo tražiti.

— Mogu ih ponovno ponijeti sa sobom! — povikao je ljutito Finlay.

— Što se mene tiče, zatakni ih za šesir! — progundao je trgovac izlazeći iz skladišta. — Dajem ti za svako po jedan dolar i ni centa više.

— Zelenašu! — promrmljao je Finlay sjašući. — Dobro dobro, kad si takav! — glasno je odgovorio. — Nadam se samo da ćeš jednoga dana crknuti od vlastite škrtosti.

Pas je već otvorio vrata saluna, ugledao Torna i nanjušio njegov miris. Zarežao je i zalajao. Dlaka mu se nakostriješila. Poletio je u jednom skoku prema njemu.

— Pažnja! — upozorio je debeli konobar odskočivši prema natrag i udarivši o klimavu policu na kojoj su čaše i boce zazvečale.

Torn je ugledao psa, njegovu razjapljenu čeljust koja mu se prijeteći približavala i zube koljača. Odskočio je i šakom udario psa u njušku. Znao je da mu je to jedina šansa i da udarac mora biti dobro pogođen, ako ne želi da ga životinja ne zgrabi zubima.

Udarac je bio precizno odmjeren, pas se srušio na pod i nekoliko trenutaka ostao hropćući ležati. Onda se pridigao, zateturao i ponovno se srušio.

Lovac na vukove pojavio se u međuvremenu na vratima i stojeći između krila pomičnih vratašca promatrao svog psa i Torna koji je držao ruku na dršci svog kolta 45 palcem oslobađajući mali remen.

— Jednostavno ga je napao — odgovorio je konobar.

Pojavio se i trgovac, progurao se kraj Finlaya i kazao:

— Prije no što zaboravim, Wenzela, uzimam krzna divljih mačaka i za sva dajem četrdeset dolara.

— Dobro — odgovorio je Torn i ne pogledavši ga.

Tek tada je trgovac ugledao psa što je hroptao ležeći na podu, nesposoban da se pomakne. Uplašeno je uzviknuo, naglo se okrenuo i odjurio.

— Rex? — upitao je Finlay izbjegavajući da pogleda Torna u oči.

— Čudno, takve stvari to pseto još nikad nije radilo — kazao je konobar tresući glavom.

— Tko zna kako ga je izazvao! — dobacio je lovac na vukove.

— Ništa, baš ništa nije učinio! — odgovorio je konobar. — Pas je jednostavno ušao u napao ga.

— Komandante, komandante! — vikao je vani trgovac gotovo histeričnim glasom.

Pas se još naprezao da ustane. Konačno se uspio dići i s mukom održati ravnotežu.

Torn je već izvukao kolt napola iz futrole i kažiprstom pomicao obarač.

Vani su se čuli užurbani koraci, vrata su se ponovno otvorila i s treskom udarila o zid, a komandant je ušao u salu.

— Pas je Wenzela iz čista mira napao — kazao je konobar. — Kao da je samo zato došao ovamo

— Rex, ovamo! — naredio je lovac na vukove.

Pas se odzvukao do njega i naslonio mu se na nogu. Finlay ga je milovao po glavi.

— Gotovo ga je ubio!

— To je i zaslužio. Jednostavno ovako ulazi i napada iz čista mira! — povikao je konobar.

— Pas to nikad ne radi bez razloga — nastavio je Finlay.

— Baš tako! — reče Torn, revolver spusti i gurne ga natrag za potjas.

— Što misliš time kazati? — zarežao je Finlay.

— Samo to da takve stvari psi zaista ne rade bez razloga. Kako si ga na to natjerao, Finlay?

Torn je polako prilazio Cranachu.

Finlay je maknuo ruku s glave čupave životinje. Pas je zarežao, oči su mu blistale i činilo se da mu se cijelo tijelo napelo. Iz grla mu je dopiralo potmulo režanje i u roku od nekoliko trenutaka kao da se potpuno oporavio. Ponovno je napao. Skočio je kao da se želi Wenzelu baciti na grlo. Ali taj ga je zgrabio i bacio prema Finlayu. Lovac na vukove je zateturao i posrnuo. Rex je ponovno skočio napadajući. Torn mu je bacio stolicu u grudi, ali ju je pas preskočio i ponovno navalio, no naletio je gubicom na Tornovu pesnicu. Cvileći je pao na pod i kao i maloprije ostao je ležati nepomično, nesposoban da se pokrene. Torn je, prošavši kraj njega, prišao Finlayu koji se upravo uspravo. Zgrabivši ga, naglo ga je okrenuo i snažno mu zabio šaku u lice.

Lovac na vukove je kriknuvši ponovno zateturao i udario o zid i urliknuo:

— Zašto stojite ovdje nepomično poput kipa, Kerr? Poduzmite konačno nešto, do đavola!

Torn mu je okrenuo leđa, prišao šanku i zgrabivši bocu otpio dugi gutljaj iz nje.

— Taj prokleti pas jednostavno je navalio na njega — umiješao se ponovno konobar koji još nije ništa shvaćao.

— Tko zna što je on smislio — reče Torn koji je još pio iz boce. — Njemu ja tamo gore u brdima smetam.

— Zar brda nisu dovoljno velika za sve? — upitao je razbješnjeni komandant.

Torn slegne ramenima.

— Ne za ljude poput Finlaya. Ali s njim ću ja već obračunati.

Bacio je novac na šank i zaputio se prema vratima.

— Taj ima dosta briga — promrmlija je konobar kad je Wenzel izašao iz saluna. — Prvo s onim glupanom Hoganom, koji se zapravo boji da ga kći ne napusti i tako ne izgubi besplatnu radnu snagu, a sada i s ovim ubojicom i njegovim psom. A od Finlaya se može očekivati svakakva svinjarija.

— Mene vjerojatno više ne trebajte — kazao je komandant okrećući se.

— Čekaj! Polako, Simone! — protestirao je konobar. — Kaži mu da ovdje u tvrđavi mora poštivati mir.

— Pa to zna i sam.

Zlovoljna lica komandant se okrenuo prema Finlayu:

— Pobrinit ćeš se za to da tvoj pas nikoga u tvrđavi ne napada, jesi li razumio?

Lovac na vukove je uzdišući prišao svome psu i kleknuo kraj njega na prljavi pod.

— Rex, što ti je? Je li te htio ubiti, taj prokleti gad? Čekaj samo, njega će vrag već jednom odnijeti!

Komandant je pogledao van i ugledao Torna Wenzela kako stoji pred skladištem trgovca krznom.

Lovac na vukove je ustao i okrenuo se.

— Vi ga vrlo malo poznajete. Svakih nekoliko tjedana dođe ovamo na dva-tri sata. Ali ja tamo gore živim neprestano u njegovoj blizini. Često su moje zamke tjednima prazne! Prije sam skoro svakog dana nešto ulovio, neki put medvjeda, onda pumu ili komad divljači. Danas... zausti Finlay, ali samo odmahne rukom. — Zar u planinama ima manje životinja?

Komandant je prišao šanku.

— Što hoćeš time reći, Finlay?

— Ništa. Samo sam htio da se zamislite, ništa više. Još ima u Beaverhead Rangeu isto toliko životinja kao i prije.

— Nikad nisi donosio toliko krzna kao sad — proturječio je konobar. — Otkako se sjećam, ubijao si vukove i postavljao zamke, samo da navučeš cijeli čopor.

— Svi držite uz njega, zar ne?

Komandant odmahne rukom.

— Nemoj se uvijek tako uzrujavati, Finlay. Nemamo ništa protiv tebe, ništa protiv njega i ništa protiv farmera. Ovdje su nam svi dobrošli, jer, konačno, sa svima trgujemo. Zato i postoji kompanija »Hudson Bay«. A u ono što se tamo gore u divljini događa mi se ne miješamo, dok se ništa ne dogodi.

— Što to znači?

— Komandant misli: dok ne dođe do ubojstva — objasnio je debeli konobar. — Kad se tako nešto dogodi, onda smo mi ovdje nešto poput službene ustanove.

Komandant ponovno pogleda prema Tornu Wenzelu koji je krenuo zajedno s konjušarom prema konjima. Malo zatim pojavio se s Pin-

tom, skočio u sedlo i odjahao prema vratima.

Pas je ustao i odvukao se nesigurnim, teturavim koracima kroz salun, da bi se oslonio na šank.

— Dakle, to bi bilo sve za sada -- promrmljao je komandant i izašao iz saluna.

Torn je izjahao kroz širom otvorena vrata, a kovač ih je odmah za njim zatvorio. Kad se komandant popeo na toranj, Torn je već bio odmaknuo dobar komad puta prema zapadu. Farmerova kola što su krenula prema sjeveru već su odavno nestala iza brežuljaka.

Komandant Kerr napustio je promatračnicu i pun sebe stao šetati kroz tvrđavu, jednu ruku držeći za leđima, a drugu u sivobijelim reverima tamnoplave uniforme.

Lovac na vukove također je izašao iz saluna i odmaknuo se od sjene strehe nad ulazom. Konobar mu je nešto viknuo. Finlay se zaustavio i pogledao u psa koji ga je teturajući slijedio.

— Spremi mi dva odreska! — doviknuo je Finlay. — Odmah se vraćam, hoću samo još jedanput govoriti s trgovcem, onim prokletim škrcem!

Zaputio se prema otvorenom skladištu.

Rex je slijedio svoga gospodara poput sjene, brzo je svladao bol i slabost i nestao iza Cranacha Finlaya u skladištu.

— Ne vrijedi baš mnogo taj pas, zar ne? — upitao je kovač stojeći u komandantovoj blizini.

— Ne bih baš rekao. Wenzelovi su udarci precizni i jaki. A protiv takvih udaraca ni dobar pas ne može ništa — rekao je komandant

gledajući u napuštenu promatračnicu.

Nitko nije promatrao preriju.

Finlay se ponovno pojavio zajedno sa čupavim psom. Jetko je progovorio:

— Ubuđuće ću svoja krzna prodavati u Bear River Cityju!

— Radi kako god želiš — javio se trgovac. — Ja ni u snu ne pomišljam dati i jedan dolar više za ova tanka ljetna krzna. Onda bih samo gubio!

Finlay nešto prokune, odmahne rukom i vrati se u salun.

V

Kad je Finlay nakon nešto više od jednog sata napustio tvrđavu, sunce je već zalazilo na zapadu. Bilo je vruće. Zrak je podrhtavao. Finlay je krenuo prema sjeverozapadu, da pogleda nekoliko klopki koje je postavio u planinama.

Rex je polako slijedio gospodara, tako da se Finlay neprestano zauzastavljao i udarao ga bičem.

— Malo brže ako smijem moliti! — bijesnio je lovac na vukove.

Pas je pognuo glavu i podvijen se repa vukao na trbuhu. Onda je počeo trčati nešto brže kraj konja, prestigao ga i nastavio trčati preko brda.

Finlay je složio bič i objesio ga o sedlo. S vremena na vrijeme osvrnuo bi se i pogledao iza sebe. Trgovачka je tvrđava bila sve manja u beskrajnom prostranstvu divljine, dok konačno nije posve nestala iz njegova vidokruga.

Konj je sišao niz drugu padinu i ušao u klanac između strmih padina gusto obraslih tamnim drvećem.

Stijene klanca bacale su duge sjenе. Rex se odjednom bez zapovijedi sjurio u klanac i glasno zalajao. Lešinari su se uskomešali i odletjeli.

Lovac na vukove naglo je zauzdao konja i izvukao spensericu iz futrole na sedlu.

Pas je još lajao, ali iz klanca više nije izletio ni jedan lešinar. Ptice su se ponovno pojavile, visoko iznad strvine, leteći u krugovima po nebu.

Finlay je polako i oprezno jahao iza čupavog psa, držeći u ruci otkočenu pušku i upravljajući konjem na kratkoj uzdi.

Klanac je skretao oko jedne gole stijene, a iza nje su se nalazila kola farmera Hogana, tako okrenuta da su zakrčivala prolaz između strmih padina. Stražnja je stijenka kola bila odvaljena i ležala je razbijena na kamenitom tlu. Meci su probili drvena kola i platneni krov. Iz kola je virila rasporena vreća, a kukuruzno je brašno bilo prosuto po tlu. Farmer je ležao mrtav, potpuno skvrčen kraj kola, a ispred njih je također ležao mrtav konj. Osovine su bile slomljene. Malo dalje na putu stajao je drugi konj. Činilo se kao da se taj bio uplašio, pobjegao i ponovno se vratio.

Lovac na vukove zastao je kraj gole stijene i pogledao u obrasle, mračne padine. Ali već su mu i lešinari, koji su i dalje kružili nebom, govorili da tu više nikoga nije bilo.

Nakon što je nekoliko sekundi tako promatrao klanac, sjahao je i zaputio se prema mrtvacu. Lešinari su mu već rastrgli kaput i košulju, počeli mu već derati kožu i iskopali su mu oči, tako da se i okorjeli Cranach Finlay na trenutak naježio.

Brzo je prošao kraj leša, bacio samo letimičan pogled na mrtvog konja i zavirio u kola. Kako nije nigdje ugledao djevojku, potrčao je oko kola. Ali Kate Hogan nije ležala ni iza njih.

Dok je muškarac obilazio kola Rex je nepomično stajao uzdignuvši jednu šapu i uspravivši uši. Finlay je još jedanput pregledao opljačkana kola, ali od Kate nije bilo ni traga.

Okrenuo se i pogledao prema obraslim padinama.

— Kate? — povikao je glasno.

— Kate... ate... — odjeknulo je poput smijeha iz šume.

— Prokletstvo — promrmljao je muškarac.

Zatim je još jedanput otrčao oko kola. Točno je pogledao rupe od metaka. Bilo ih je gotovo tucet. A bar još jedanput toliko metaka pogodilo je farmera i njegova konja.

Finlay je potrčao uzbrdo prema drugom konju, čije su slabine još drhtale i koji je tiho rzao.

Konj je ponovno zarzao.

Lovac na vukove je presjekao uzde.

— Onda krenimo, da se što prije vratimo u tvrđavu!

VI

Već se smračilo, a srebrna je mjesčina padala na zemlju. Jahač koji je za sobom vodio drugog konja i na njemu natovaren leš ugledao je visoku ogradu pred sobom, začuo iznenađen prasak i prepoznao u mraku pušku koja je zapucala gore iznad ograde u promatračnici. Na

trenutak je jarko svjetlo zablistalo u promatračnici.

— Pažnja! Jahač! — zauriao je grub glas.

— Glupane! Ja sam, Finlay! — povikao je jahač.

Tvrđava je živnula. Prije no što je lovac iz planina stigao do ulaznih vrata, pojavilo se nekoliko muškaraca sa svjetiljkama iznad ograde.

— Ja sam, Finlay! — povikao je došljak još jedanput. — Otvorite vrata, ljudi! Imam iznenađenje za vas!

Komandant je izdao naredbu i minutu zatim otvorila su se vrata pred jahačem koji je mogao na svjetlu svjetiljki među ostalima raspoznati muškarca u blistavoj uniformi.

Čupavi je pas trčao pred jahačem i ušavši u tvrđavu zarežao je na skupljene muškarce, tako da su odmah svi ustuknuli.

Finlay je ujahao u pratnji drugog konja. Vrata su se zatvorila. Zaustavio je konja i odmah ga je grupa muškaraca okružila. Odvezali su leš s konja i skinuli ga, dok je Finlay pričao što se dogodilo.

— A djevojci ni traga? — upitao je komandant.

— Ne.

— Čudno, nije skalpiran! — promrmljao je jedan od muškaraca tresući glavom.

— Skalpiran? — upitao je Finlay silazeći s konja.

— Pa da! Samo Indijanci su ih mogli napasti!

Finlay je pogledao sve prisutne.

— Ali Indijanci obično skalpiraju svoje žrtve — dodao je netko od prisutnih.

— Ne uvijek — odgovorio je komandant, nagnuvši se nad leš. — Vidio sam jedanput cijeli odred nakon napada Indijanaca. Nitko od njih nije bio skalpiran. Sijuksi su uzeli samo njihove uniforme. Ali u ovom se kraju već dvije godine nije ništa dogodilo. Kažu da su se Indijanci povukli iza brda.

— Nije bilo ni strijela — prekinuo ga je lovac na vukove. — Ni koplja. Ostali su samo tragovi metaka.

— Koliko? — oštro je komandant pogledao lovca.

— Možda dva tuceta. Ili nešto manje. Možda samo toliko koliko jedan muškarac može imati u pušci i koltu.

Komandant se uozbiljio. Oči su mu se iskrile. I ostali su se pognuli prema naprijed, kao da ne mogu dovoljno dobro vidjeti Cranacha Finlaya.

— Što želiš time kazati, Finlay? — upitao je komandant odrezano.

— Ništa. — opustio je Finlay krajeve usana.

— Govori! — izustio je komandant.

— Što hoćete još od mene? Našao sam leš i dovukao ga ovamo. Zar to nije dovoljno?

— Nisi naišao na tragove?

— Nisam.

Komandant je ponovno pogledao leš.

— Nema strijela — ponovio je zamišljeno.

— Da, to je zaista čudno — dodao je kovač. — Ali ti si htio nešto reći, lovče na vukove.

— Ja se nisam svađao s Hogaanom — odgovorio je Finlay.

Pogledi muškaraca postali su još sumnjičaviji.

— Wenzel — konačno je progovorio sedlar. — Wenzel se s njime svađao. I to prilično oštro!

— A djevojka koju je Wenzel htio nestala je — dodao je Finlay. — Nije bilo ni traga od nje. Ničega nije bilo.

Komandant je gledao jednog po jednog muškarca razmišljajući o sceni u salunu.

— Wenzel ima vinčesterku 66 — nastavio je Finlay potpirujući vatru, dok su muškarci još bili zagrižani od ogorčenja i bijesa. — A puca ti zna, to se mora priznati. Jučer je pumu ustrijelio u skoku, jednim ju je hicem ubio. Puca precizno i brzo.

— A zašto je gotovo dva tuceta metaka ispalio i ispraznio i pušku i revolver? — umiješao se jedan od prisutnih muškaraca u razgovor.

— Da bi nas zavarao — odgovorio je Finlay.

Pas se šuljao oko muškaraca i konačno se smirio legnuvši uz konje na pod.

Komandant je zamišljeno trljao čelo i još tresao glavom.

— Ti u to ne vjeruješ, komandante Kerr? — upitao je Finlay.

— Pitam se kako on zamišlja da će se složiti s djevojkom ako je ubio njenog oca.

— To bismo ga morali upitati! — uzviknuo je kovač.

— Ako već nije odmaglio — ubacio je lovac. — On u brdima i nema ničega drugoga osim jedne bijedne kolibe. Apsolutno ničega zbog čega bi se isplatilo da ostane.

— Imaš li ti nešto bolje? — zarežao je brijač, maleni muškarac sijeđih zalizaka. — Da sam na tvom

mjestu, ne bih tako široko otvarao gubicu!

— Prestanite! — povikao je komandant. — Osedlajte konje, idemo k njemu. Finlay, ti ideš s nama da nam pokažeš put.

— Naravno — uzvratilo je lovac. — S najvećim užitkom.

VII

Jutarnja magla provlačila se nad malom visoravni i umatala grmlje u neprozirne guste oblake. Pas kraj lovca na vukove tiho je zarežao uspravivši njušku prema kolibi.

Muškarci iz tvrđave opkolili su kolibu i stali sa svih strana prilaziti napuštajući zaštićena skrovišta. Trčali su kroz maglu tako da se činilo kao da izviru ni iz čega.

Konačno su u krugu stajali oko zgrade s uperenim oružjem u rukama i s pritisnutim kažiprstima na obaračima.

Pas je između komandanta u blještavoj uniformi i lovca na vukove zarežao nešto glasnije.

— Wenzele, izadi! — naredio je komandant glasno.

Glas mu je odjeknuo preko visoravni među planinama.

Iz klanca je nadirala nova magla. Na istoku se širilo sunčevo crvenilo preko horizonta, naglo je bivalo toplije.

— Torne Wenzele! — ponovno je povikao komandant.

Pas je poskočio, uspravio se i trznuo glavom kad je glasno zalajao.

Vrata kolibe su se otvorila i Torn se pojavio odjeven u hlače i kockastu košulju. Žmirkajući pogledao je u muškarce s uperenim puškama.

— Što je s vama? — začuđeno je upitao.

— Izadi! — kratko je naredio komandant. — I ruke iznad glave!

Pas je ponovno zalajao spremajući se da skoči na Torna, ali je Finlay bijesno promrmljao:

— Ti ostaješ ovdje, do đavola!

Komandant je mahnuo ostalima i krug se počeo sužavati oko Torna.

— Što se dogodilo? — upitao je Wenzel. — Zar ne možete govoriti?

Kad su se muškarci ponovno zastavili, ostalo je između Torna i otvora cijevi njihovih pušaka još samo oko dva metra; ako bi svi istovremeno zapucali, neizbježno bi se međusobno poubijali. U tom se trenutku pas više nije mogao suzdržati. Naglo je zalajao i skočio.

Torn se izmaknuo, ali je pas ipak udario o njega. Pesnica mu je za milimetar promašila nos psa. Rexova se čeljust zatvorila, zubi su mu zgrabili košulju, a dok su padali na tlo razderao je tkaninu. Rex je htio ponovno skočiti, ali je Torn opet zamahnuo, pogodio ga i pas se cvileći srušio na tlo.

— Prokletstvo, maknite tu zvijer! — povikao je bijesno komandant.

— Rex, ovamo! — povikao je Finlay.

Pas se cvileći dignuo i podvijena repa povukao prema svome gospodaru.

— Pretražite kolibu! — naredio je komandant.

Dvojica muškaraca zaputila su se u kolibu.

Torn je gledao košulju s razderanim rukavom i krvavu ogrebotinu na ruci. Pas je još režao, a Wenzel je u međuvremenu shvatio zašto. Već je otkrio nestanak prljave

košulje i tragove oko kolibe i kraj grmlja. Ali to mu se u tom trenutku nije činilo važnim.

— Što tražite? — upitao je komandanta. — Možda vam mogu pomoći

— Pomoći ćeš nam da uvučeš glavu u omču u tvrđavi — odgovorio mu je zlobno Finlay.

Muškarci su izašli iz kolibe. Za vrijeme puta svi su već čvrsto očekivali da će kod Torna naći ono što traže, tako da su sada bili strašno razočarani.

— Nije ovdje — progovorio je jedan. — A ni od stvari koje su morale biti u kolima nema ni traga u kolibi.

Nesigurnost se proširila među muškarcima oko Torna. Gledali su jedan u drugoga, kao da žele saznati mišljenje drugih. — Lovac je zamijetio kako se njegovi planovi razvodnjuju, naime, želio je omraženog suparnika maknuti s puta i pri tome ostale upotrijebiti kao dobrovoljno oružje.

— Sigurno ju je sakrio! — nastavio je potpirujući gnjev ljudi zbog zločina. — Možda je zavezana. Ja bih sve prvo pretražio, komandante. Grmlje i sve ostalo. Ja bih pregledao svaki usjek u stijenama.

— Zaista me veoma zanima o čemu to govorite! — kazao je Torn.

— Ja ću ti odmah reći, Wenzel — odgovorio je komandant. — Farmer Hogan je jučer ubijen. A njegova je kći nestala!

— Kate nestala? — uplašeno je Torn pogledao u komandanta.

— Da, bez traga nestala — rekao je komandant, prišao bliže i zabio vrh cijevi svoje puške Tornu u sla-

binu. — A ti si se jučer svađao s Hoganom.

— Da, i malo poslije njega napustio je tvrđavu. — povikao je kovač. — I to na brzom konju, kojim je bilo jednostavno farmerova kola sustići na putu prema brdima!

— Ali kola su krenula prema Hoganovoj farmi, a ona se nalazi na sjeverozapadu — odgovorio je polako Torn razmišljajući o onome što je čuo. — A ja sam odjahao prema zapadu.

Komandant je ponovno ustuknuo i pogledao kovača.

— Da li je to netko vidio?

— Da je on odjahao prema zapadu?

— A što drugo, do đavola?

Kovač je zatresao glavom.

— Ako se dobro sjećam, nitko živ nije stajao na promatračnici.

— Ako se i krene do prvih brda na zapadu, još se može sustići kola koja su krenula prema sjeverozapadu, pogotovu što je Hogan krenuo manje od jednog sata prije njega — umiješao se ponovno Finlay. — Ja bih sve pretražio. Možda su Wenzel i djevojka još i planirali da ubiju starog Hogana. Ona je dosta trpjela od staroga, a ne bi bila prva koja je tako nešto izmislila.

Komandant se još više odmaknuo od Wenzela, dok konačno nije stajao zajedno s ostalima.

— Uzmite psa i petoricu mojih ljudi i pretražite sve, Finlay.

— Zašto tako službeno — mrmljao je lovac. — Mitchellu, Skooteru, hajde povedite još trojicu.

Petorica muškaraca okrenula se zajedno s lovcem i krenula prema grmlju.

— Rado bih znao sve — kazao je Torn.

Komandant mu je ispričao što je Finlay našao. Govorio je mrko i neprestano prekidao okrećući se i gledajući za muškarcima koji su otišli u potragu.

— To su sigurno bili Indijanci. Moramo nešto brzo poduzeti — kazao je konačno Torn.

— Indijanci imaju puške — složio se brijač. — Ali ne samo puške. Odapinju i strijele i bacaju koplja i sjekire.

— Ni ja još nikad nisam vidio pleme koje je bilo naoružano isključivo puškama — dodao je kovač. — To ne postoji.

— Možda ih nije bilo mnogo — uzvratio je Torn. — Samo mala banda.

— O malim bandama ovdje još ništa nismo čuli — kazao je komandant. — Takve stvari postoje samo u New Mexico i Texasu kod Komanača, ali ne ovdje gore kod Dakota.

— Ovdje gubite samo vrijeme! — povikao je Torn. — Djevojka nije ovdje. Moramo pretražiti tragove!

— Besmisleno je tražiti u brdima — odgovorio je Kerr, nervozno čupajući rukom šarenu uniformu. — A osim toga, sada tražimo ovdje.

— Točno! On nas samo želi skrenuti na krivi trag! — umiješao se i kovač. — To sam odmah zamijetio.

Torn je uočio njihove poglede u kojima se već naziralo da su ga osudili i shvatio je da su ti muškarci u toku noći donijeli jednoglasnu odluku. Nisu više željeli istraživati je li on uopće imao veze s napadom, nego su još samo tražili dokaze. Krivcem su ga ionako već smatrali.

Sve se više muškaraca okretalo prema grmlju. Kovač progovori:

— Ako nešto pronadu, objesit ćemo te u tvrđavi Wenzele.

— Ali prvo moramo naći djevojku — umiješao se brijač.

— Možda ju je vezao i negdje sakrio — uporno je nastavio ozlojeđeni kovač glasom koji je sve više nalikovao na rezanje. — Ili se sama sakrila. Nije im bilo teško zaključiti da ćemo mi doći ovamo. A kad od nas naprave budale, mogu u miru nestati iz ovoga kraja. Trajalo bi tjednima i mjesecima dok netko ne bi zamijetio da su nestali.

Nekoliko prisutnih muškaraca kimnulo je odobravajući.

— Potpuno ste poludjeli — progovorio je Torn. — Uopće ne shvaćate kakva je djevojka Kate Hogan. Vi ste zaista toliko ograničeni da vjerujete kako bi ona mogla učiniti nešto protiv svog oca, čak sudjelovati u njegovu umorstvu. To može zaista pasti na pamet samo takvim tupavim glupanima!

Torn je bio bijesan na te ljude koji su ga samo zadržavali, a polako je i shvaćao da im neće moći više izbiti iz glave ono što su oni već prihvatili kao gotovu činjenicu. Ako i ne nađu dokaze u grmlju, sigurno će ga odvesti sa sobom i zadržati još neko vrijeme. A Kate se nalazila u smrtnoj opasnosti, ako je još uopće bila na životu. Torn se više nije ni usuđivao pomisliti što se sve moglo dogoditi.

Pinto je zanjistao u toru.

Nitko nije stajao između njega i životinje iza ograde. Ali sedlo mu je visilo na najvišoj dasci ograde tora, a puška mu se nalazila u kolibi. Nije opasao ni opasač s municijom.

jom. Ali s druge strane, govorio je sam sebi, kad bude slobodan, moći će već negdje nabaviti oružje.

Svi muškarci okrenuli su se u jednom trenutku prema grmlju iz kojeg su se pojavili ostali.

Torn se naglo pomakao, pa kratko i prodorno zazviždao i povikao:

— Naprijed, Tuka, ovamo!

Konj je zaništao i pojurio iz sredine tora prema ogradi i preskočio je. Ali je zbog skoka otrčao predaleko. Kad se zaustavio, već je stajao u blizini prvog muškarca.

Torn je potrčao i bacio se konju na leđa, no u istom trenutku dobio je snažan udarac kundakom kovačeve puške po glavi.

— To bi ti baš odgovaralo! — povikao je ovaj.

Torn je pao preko vrata konja, skliznuo na stranu i srušio se na tlo.

— Evo dokaza! — izjavio je pobjedonosno kovač. — Bijeg je najbolje priznanje krivice. Mislim da je najbolje da ovu usijanu glavu prvo dobro svežemo.

VIII

Torn se okrenuo i ugledao sunce koje je već granulo. Golemo i crveno poput krvi stajalo je iznad stjenovitih padina. Jutarnja je magla iščezla.

Rex je otvorene gubice i isplažena jezika stajao kraj njega i kao da je pazio na njega. Kad se Wenzel ponovno pomaknuo, tijelo životinje se trglo i Tornu se činilo pravim čudom što pas nije skočio, kako bi konačno dovršio ono što mu do tada nije uspjelo.

Muškarci su stajali u gustom krugu oko Torna i svi su držali u njege uperene puške. Njegova je odluka možda bila nepromišljena, ali je smatrao da je to potpuno nebitno, jer su muškarci ionako već došli sa čvrstom odlukom. U mislima su ga možda već odavno vidjeli obješenoga u tvrđavi. Spasiti su ga mogle samo dvije stvari: bijeg ili njihova spoznaja da on nije mogao počiniti zločin, jer postoji svjedok ili dokaz protiv nekoga drugoga. Prvo je pokušao i nije uspio. A nadati se drugom činilo mu se prilično nestvarnim. Pokušao je pomaknuti ruke, ali nije mogao. Zavezali su ga. I noge su mu bile zavezane.

— Da li da nastavimo traganje dolje u klancu? — upitao je Finlay. — Mi možemo doći i za vama, komandante!

— Dobro — odgovorio je komandant Kerr. — Ali požurite se. Stavite ga na konja, da možemo konačno otići odavde. Mitchellu, zatvori vrata kolibe. I ponesite njegovo sedlo i oružje.

Podigli su Torna. Ugledao je tlo pod sobom, onda Pinta i u slijedećem su ga trenutku prebacili preko golih leđa konja. Zaškrupila je koža sedla, vrata kolibe zalupila su se uz tresak, a Finlay je dozvao svog čupavog psa.

Nije dugo trajalo i netko je Pinta potjerao. Torn je gledao kako se tlo mijenja, kako nestaje plodni sloj zemlje i pojavljuje se šturo, kamenito tlo. Udarci kopita odzvanjali su. Pinto se jedanput poskliznuo na uskom puteljku preko strme padine, zarzao je i ponovno uspostavio ravnotežu.

— Ne tako brzo! — viknuo je komandant jašući iza Torna. — I nemojte ostati predugo u klanecu, Finlay! Želim tu stvar sutra okončati.

IX

Finlay je s ostalom dvojicom stigao tek predvečer u tvrđavu. Čupavi pas odmah je pojurio do male barake zatvorenih vrata iza kojih je Torn u svom malom zatvoru sjedio na bijednoj hrpici sijena. Životinja je lajući grebala po vratima. Digla se prašina oko razbješnjelo životinje. Rex je dugo i uporno lajao, ali se nitko nije bunio. Konačno mu se učinilo da je napor ipak prevelik, pogotovu što i Torn kao da ništa nije zamjećivao. Prestao je lajati i nastavio samo tiho režati.

Torn se pretvarao i dalje kao da ništa ne čuje.

— Ništa, apsolutno ništa — javio se brijač.

Tragači su se pojavili na konjima i pogledali u zabarikadirana vrata barake.

— Ali bio je to on! — viknuo je lovac Finlay. — To doslovce osjećam! I pogledajte samo psa. Taj bi ga proždrio, samo da prođe kroz vrata.

— To još ništa ne dokazuje — odgovorio je komandant, ponovno gurnuvši jednu ruku u kaput.

Njegova je srebrno sijeda kosa blještala obasjana suncem na zlatasku.

— On ju je nekamo poslao — mrmljao je Finlay. — Možda na jug. A nas je htio lijepim riječima umiriti, da bismo otišli. Onda bi sigurno krenuo za njom. Tjednima ili

mjesecima nitko ne bi otišao do njegove kolibe. Kažem vam, to dvoje namjeravalo je odigrati ružnu igru s vama.

Komandant se okrenuo i pogledao u Torna.

— Ne znam, Finlay ... Možda ...

Nije dovršio rečenicu.

— Nema indijanskih plemena koja bi imala toliko pušaka da im strijele i koplja ne bi više bila potrebna.

— Dakle, ni ja to nikad nisam ni čuo ni vidio — složio se brijač s Finlayem. — Ali tko nam može jamčiti da to ne postoji? U svakom je slučaju moguće. Ako mene pitate, ja ga ne bih objesio. Zapravo, nemate ništa drugo u ruci protiv njega osim što znate da se posvađao s Hoganom zbog njegove kćerke.

— Htio je pobjeći — umiješao se kovač. — A tko bježi, time priznaje svoju krivicu.

— To baš ne možeš tako kazati — promrmljao je brijač. — Neka tebi netko zaprijeti omčom oko vrata? Htio bih vidjeti ne bi li i ti tada pokušao pobjeći.

Kovač je prokleo.

— Zajedno su oni skovali taj plan, on i djevojka — dalje je Finlay razjarivao ljude. — Tko zna nije li Hogan svoju kćer još i pretukao kad su otišli odavde. A možda ga Wenzel nije ni htio ubiti. Ili djevojka ...

— Što? — upitao je komandant.

— Pa da, mi ne znamo točno kako je svada tekla. Ponekad jedna riječ povuče drugu, pa tako zaredom, dok ne padne prvi udarac ili čak metak. Ili je možda Wenzel došao kad su se otac i kći već posvađali. Ali, nešto s Wenzelom ni u

kom slučaju nije u redu, budite sigurni u to!

Torn je osjećao kako počinje mrziti Finlaya. Prije mu je bilo manje-više svejedno za toga momka, možda ga je jedino prezirao zbog njegova načina lovljenja.

Polako se dignuo prislonjen uz topli drveni zid. Slama pod njim zašušala je. Budan pas zalajao je pred vratima i bacio se na njih.

Muškarci su prišli bliže. Komandant je išao prvi, ruku je izvukao iz kaputa i gladio dugu kosu, kao da se brine da mu kosa ne bude slučajno neuredna.

Pas je lajao sve ljuće i bacao se sve snažnije na vrata.

— Neka ta mrcina konačno prestane! — naredio je Kerr. — Ide mi na živce.

— Rex, mir! — naredio je lovac grubo.

Pas je prestao lajati i zadovoljio se samo potmulim režanjem.

— Moram još o tome razmisliti — nastavio je komandant. — Treba nam neki dokaz. Po našem zakonu moramo imati neki dokaz, jer on nije izjavio ništa što bi potvrdilo naše pretpostavke.

— Bio je to on! — povikao je uvjerljivo Finlay. — To je cijela zavjera! Ako ga pustimo, njih će dvoje, smijući nam se, pobjeći.

Torn je vidio kako su se muškarci zamislili. Finlay je pozivao na njihovu čast ili bar na ono što su oni time smatrali.

— Ona već negdje na sigurnom sjedi i čeka na njega! — dalje je podjarivao Finlay. — Nemojte samo misliti da je ona stvarno tako bezazlena kao što se uvijek ovdje pravila. Ona je premazana svim

mastima! Stari je Hogan sigurno dobro znao zašto se protivio vezi između njih dvoje. A to ste i sami doživjeli. Ali ja sad moram nešto pojesti, ljudi. Tko pođe sa mnom u salu, dobiva viski.

Svi su krenuli s Finlayem.

— Rex, ti ćeš paziti da on ne pobjegne! — naredio je Finlay psu.

Životinja je opasno zarežala, prislonila se uz vrata i uspjela progurati njušku kroz prorez između dasaka.

— Da te udarim još jednom, Rex? — upitao je Torn odmičući se od zida i približavajući se vratima.

Pas je režao sve glasnije, mahao repom i kezio zube. Bijesno se bacao na vrata i činilo se kao da želi provaliti u baraku, ali su vrata ipak bila odviše čvrsta.

— Da, da, samo pokušaj! — bodrio ga je Torn. — Hajde, hajde, ne tako umorno!

Pas se ponovno bacio na vrata. Tornov smijeh ga je natjerao na ponovni napad. Jurnuo je u dvorište, okrenuo se oko sebe i zastavši zarežao.

— Nisi ti ni tako glup, Rex — kazao je Torn promijenjenim, tišim glasom. — No, dodi sada! Hodi, ja te neću ugristi.

Pas je nakrivio glavu i činilo se da pažljivo sluša.

— I zašto ti zapravo radiš sve što ti Finlay kaže, Rex? Od njega ionako dobivaš samo udarce bičem i nogom. Ne bi li ti bilo pametnije da meni pomogneš? Mogli bismo postati pravi prijatelji.

Pas je tiho zarežao, ali još je držao glavu nakrivljenu i uši uspravno.

Sunce je na zapadu zalazilo, zrake su se gasile, a nad zemlju se polako spuštao sumrak brišući posljednje sjene. U salunu tvrđave muškarci su govorili sve glasnije. Bilo je vrlo vjerojatno da će se u toku raspravljavanja napiti viskija.

Torn je posegnuo prema vratima.

U tom je trenutku pas ponovno skočio, udario svom snagom o drvo, srušio se natrag na zemlju, no jednim se skokom ponovno uspravio i glasno zalajao.

Bilo je besmisleno. Rex neće ni trenutka prestati biti budni stražar.

— Hej, psu, što se događa? — začuo se oštar glas. — Da li je još sve u redu?

Pas je ponovno poletio na vrata barake.

Začuli su se koraci po pijesku, pojavio se kovač i provirio kroz procijepe među daskama.

— Što je bilo? Pa sve je u redu. Budi miran, psu! Sve nas činiš nervoznima.

Kovač se okrenuo i vratio u salun.

— Da, ja plaćam još jedno piće za sve! — vikao je u tom trenutku Finlay iz svega grla. — A sutra ćemo ga objesiti. Dokaz ćemo već naći.

Torn se povukao do zida i tiho sjeo na šuštavu slamu.

Pas je tek nakon nekog vremena također legao, položivši glavu na prednje šape. Ali je svaki put kad bi se Torn Wenzel pomakao, podigao odmah glavu i načulio uši.

Torna je spopao umor. Kako je, osim toga, shvatio da bar u toku noći nema nikakvog izgleda da poboljša svoj položaj, legnuo je na slamu. Osluškiavao je smijeh u salunu i

promatrao psa kome su se oči iskri-le. Sutra, kad ih bude mučio mamurluk, bit će valjda malo razboritiji. Nadao se da će Simon Kerr i dalje ostati pri tom da bez dokaza ne mogu učiniti ništa protiv njega.

S tim je mislima zaspao.

X

Žarko sunce probudilo je Torna. Zijevnuo je, protrljao oči i sjeo.

Pas je sjedio pred vratima. Muškarci su se skupljali i gledali u baraku.

— Tko zna gdje se djevojka sada već nalazi — razjarivao je Finlay ljude. — Kažem vam, ako ga sada pustite, nikad ga više nećete ugledati.

Komandant je gladio kosu. Na njemu i na svim ostalima još su bili jasno vidljivi tragovi sinočnjeg opijanja. Ali kao što je Torn i predvidio, mamurluk je odigrao svoju ulogu i više ih tjerao na razmišljanje no na nepromišljene, brzoplete činove.

— Jahači! — iznenada je povikao jedan od muškaraca koji se nalazio u blizini ulaznih vrata u tvrđavu.

Ljudi su iznenađeno pogledali oko sebe.

— Indijanci! — uzviknuo je stražar.

— Indijanci? — upitao je komandant. — Što oni hoće od nas? Ima li ih mnogo?

— Petorica!

Komandant i ostali potrčali su prema vratima. Pas je u prvi mah htio krenuti za njima, već je ustao, ali onda je pogledao u baraku i zastao.

Torn je čuo razgovor muškaraca, ali ga nije mogao razumjeti. Konačno se nakon nekoliko minuta pojavio komandant pred vratima zatvorske barake.

— Jesi li u planinama ikad imao posla s Indijancima?

— Nisam.

— Nisi ih nikad ni vidio?

— Samo izdaleka. Hoćete li mi sada prišiti i to da i s Dakotama surađujem?

— Ja nikome ništa ne prišivam! — oštro je uzvratilo komandant. — Ja samo zastupam pravdu, Wenzel.

Torn je kimnuo prezrivo se osmjehnuvši.

— I ja sam stekao taj dojam, gospodine Kerr.

— Komandante, dižu bijelu zastavu! — povikao je kovač. — Žele pregovarati!

— Imaju li tegleću stoku sa sobom, da nam mogu prodati krzna ili što drugo?

— Očito nemaju ničega sa sobom, ali su svi naoružani puškama!

— Čudno — promrmljao je komandant. — Ali ako ih nema više od petorice, pustite iz unutra.

— Još su samo petorica — javio je kovač s promatračnice.

Torn se u međuvremenu prislonio uz bočni zid odakle je kroz proreze mogao vidjeti vrata. Kovač i Finlay su sišli niz ljestve.

— Pričekajte još — viknuo je brijač iz promatračnice. — Tek kad dođu sasvim blizu!

— Indijanci koji su s nama htjeli trgovati uvijek su vodili i natovarene konje sa sobom — mrmljao je komandant tresući glavom. — Ali vidjet ćemo.

Minute su se nizale do četvrt sata.

— Koliko su daleko? — upitao je kovač.

— Još oko četiri stotine metara. Sada su se na posljednjem brežuljku zaustavili! — povikao je brijač.

Kovač i Finley virili su kroz procijepe na drvenim vratima. Komandant je također ponovno prišao ulaznim vratima.

— Sada su nastavili put! — javljao je kovač.

Muškarci koji nisu stajali kraj vrata ili u promatračnici sakupili su se u međuvremenu u dvorištu, svih petnaest zajedno s gostioničarom.

— Sada otvorite! — naredio je komandant nakon nekoliko trenutaka.

Vratio se u dvorište i olabavio remen na futroli.

Vrata su se otvorila. Torn je ugledao petoricu Indijanaca golih i na suncu brončano blještavih pleća, kako polako ujahuju u tvrđavu. Nosili su puške preko ramena, a u plavičastoj crnoj kosi, što im je padala na ramena, imali su zataknutu perje. Njihova su markantna lica djelovala opasno, oči su im se iskristale, a pogledima su budno sve pretraživali. Jedan od njih nosio je koplje u ruci. Na vrh koplja privezao je bijelu krpu. Bili su odjeveni u kožne hlače ukrašene resama, kao i Torn Wenzel, a nosili su mokasine optočene staklenim perlama.

Jedan od Dakota podignuo je ruku i progovorio:

— Mi pregovarati. Praviti posao s bijeli čovjek.

— Nemate ničega sa sobom čime bismo mogli trgovati — uzvratilo je

komandant. — Hoćete li da vam nešto poklonimo?

U promatračnici su se muškarci okrenuli i usmjerili puške u Indijance.

I lovac i kovač također su uperili puške, kako Indijanci ne bi imali nikakve mogućnosti za bijeg kad bi ih bijelci željeli spriječiti u tome.

Jedan od Indijanaca izvukao je plavi uvojak iz zmijske kože koju je nosio umjesto opasača.

Torn je u trenutku pomislio da će mu stati srce. I u dvorištu su se muškarci uskomešali. A u promatračnici su se spustile puške.

— Mi imati djevojka — kazao je Indijanac koji je očito predvodio malu skupinu. — Mi htjeti oružje.

— Podignuo je obje ruke, raširio prste i pet puta odgurnuo ruke od sebe.

— Pedeset pušaka? — upitao je komandant, kome je izbio hladan znoj na licu. — Kako vi to zamišljate? Odakle da nabavim ovdje pedeset pušaka?

— Ti puške! — naredio je Indijanac i ponovno raširivši prste na rukama odgurnuo ih nekoliko puta od sebe.

— Prokletstvo! — promrmljao je gostioničar. — Onda su to ipak bile Dakote, a ne Wenzel.

— Do đavola, šuti! — naredio je sav izvan sebe komandant, pa se ponovno okrenuo Indijancima. — Toliko pušaka nemamo ovdje. To bih jedino mogao pokušati nabaviti. Ali to će dugo trajati.

Indijanci su se na to, čini se, počeli savjetovati međusobno, ali nitko nije razumio ni riječi od njihova grlenoga jezika.

— Kako dugo trajati? — upitao je konačno njihov vođa.

— Neće ići tako brzo — rekao je komandant, očito pokušavajući dobiti na vremenu, kako bi mogao razmisliti. — Dva ili tri tjedna najmanje!

— Predugo!

— Žao mi je, ali brže ne ide — uporno je odgovorio Simon Kerr.

Indijanci su se ponovno stali savjetovati međusobno.

Torn je odjednom vidio lovca iz planina kako pokušava neopaženo nestati šuljajući se uz zid konjušnice.

Pas je još stajao pred zatvorom, ali sada je gledao u jahače i tiho, ali podmuklo režao na njih.

— Ti nabaviti pedeset pušaka? — upitao je Indijanac komandanta.

— Mogu pokušati — odgovorio je Kerr izvlačeći se. — Nije sigurno. Toliko pušaka nema nitko u rezervi.

— Ti nabaviti ili djevojka mrtva — objasnio je Indijanac. — Mi doći po oružje, kad mjesec bude okrugao.

— To je još samo dva tjedna — kazao je Kerr. — Morat ćete pričekati nekoliko dana dulje. A gdje je djevojka?

Indijanac je pustio da plavi uvojak padne na tlo.

— Ona kod velikog plemena. Vi nju dobiti samo za oružje, kad mjesec opet okrugao.

— Bilo je dogovoreno da ćemo održavati mir — pokušao je komandant još jedanput odvratiti Indijance od njihova nauma.

Ali Indijanac nije ništa odgovorio. Njegovo je košćato lice i dalje djelovalo odbojno, oči su mu se opasno iskrile.

— Ti nabaviti ili djevojka mrtva!

Odmahnuo je rukom i okrenuvši konja krenuo prema izlazu.

Ostala četvorica su ga slijedila. Izašli su iz tvrđave, potjeravši konje u galopu stali se udaljavati. Prašina se digla i ovila cijelu tvrđavu.

Komandant Kerr je podignuo uvojak s poda, pogledao ga i pružio gostioničaru.

— Sumnje su nemoguće — kazao je gostioničar — Tako svijetlu kosu vidio sam u životu samo na glavi Kate Hogan.

Indijanci su brzo nestajali iz vidokruga.

— Pedeset pušaka! — tresao je komandant glavom. — To ne mogu ni u kom slučaju nabaviti. Pitali bi me zašto mi trebaju. I što bih onda odgovorio?

— Morat ćeš kazati istinu — mrmljao je debeli gostioničar. — Što ti drugo preostaje?

— Za život jedne jedine djevojke nitko neće dati puške za Dakote.

— Torn Wenzel u svakom slučaju nema nikakve veze s napadom — umiješao se brijač. — To je sada sigurno. I postoje, eto, indijanske bande naoružane isključivo puškama, koje svoje žrtve ne skalpiraju uvijek.

— Finlay nas je zamalo dobro uvalio u nepriliku — kazao je odjednom kovač.

— O tome ni trenutka nije bilo ni riječi — objasnio je odlučno komandant. — Ovdje se sve odvija strogo po zakonu i pravdi jer zakon u ovom dijelu prerije sam ja. Gdje je sada neštao taj lovac na vukove?

Finlay se već odšuljao do konjušnice i upravo je sjedao na konja. Kad su se okrenuli prema njemu,

već je tjerao svog smeđeg konja prema izlazu.

— Držite ga! — viknuo je komandant potrčavši naprijed.

— Sklanjajte se s puta, glupani! — viknuo je Finlay.

Konj je zanjištao, okrznuo komandanta i odbacio ga natrag na sredinu dvorišta.

— Rex, naprijed! — derao se Finlay, jureći preko dvorišta i kroz otvorena vrata van u prašinu koja se još vukla zrakom.

Lajući, čupavi je pas odjurio za njim.

Nitko nije pucao za lovcem. A on je usmjerio konja prema jugozapadu, jer nije htio pasti u ruke Indijancima koji su otišli prema sjeveru.

Muškarci su stajali u oblaku prašine. Gostioničar se prvi pomaknuo, prišao je vratima barake i odmaknuo balvan što ih je barikadirao.

— Znao sam odmah da ti nemaš nikakve veze s time, momče moj! — promrmljao je Tornu.

Torn je izašao iz zatvora.

— Lako je sada biti najpametniji, Haffe.

— Ali zaista, moraš mi vjerovati.

Torn je prišao ostalima.

Svi su djelovali pokunjeno, ali su gledali u njega, kao da od njega očekuju da će nešto kazati.

— Ako se taj Finlay još jedanput ovdje pojavi, može se spremati na dobrodošlicu! — uvjeravao je komandant Torna.

— Jedna budala sama nema nikakve moći — uzvratio je Torn. — Mora ipak biti mnogo budala da naprave nešto kao vi.

Mirno je prošao kraj zabezeknutih muškaraca do konjušnice.

Kad se Wenzel pojavio na konju, još su stajali na istom mjestu i nije-mo ga gledali ne snalazeći se.

— Što ćemo sad učiniti? — upi-tao je Simon Kerr. — Oni su ubili Hogana, samo zato da bi oteli dje-vojkicu i mogli tražiti oružje. Je li još uopće živa?

Torn je osjetio kako ga podilaze žmarci. Ali zdrav mu je razum go-vorio da je Kate još živa. Jer samo ako su pokušali bez smicalica, mo-gli su se Indijanci nadati da će im se ispuniti želje.

— Tražiti je također ne možemo — govorio je dalje Kerr. — Prvo Indijanci bi je odmah ubili čim bi nas zamijetili. A drugo, i naš bi ži-vot bio u opasnosti ako bi nas na-mamili u zamku.

— Ali bar imamo još dva tjedna vremena — odgovorio je Torn. — Najbolje da vi ostanete ovdje i ne mičete se odavle. Možda će jedan čovjek lakše pronaći Dakote.

— Oni sigurno to i očekuju.

— Ja bih poslao jednog glasnika na jug, komandante.

— Zašto?

— Možda su ostavili nekoga da špijunira i čeka da pošaljemo glasni-ka na jug, kako bi bili sigurni da tražimo oružje.

— Ali mi nećemo dobiti oružje — ponovio je komandant ne shvaćaju-ći.

— Mislio sam da želite bar zava-rati Indijance — odgovorio je Wen-zel. — Tada bismo zaista dva tjed-na mogli strpljivo čekati.

— Ah, tako! Sada shvaćam što mislite.

— Opet ste postali veoma otmje-ni — prezirno se Torn osmjehnuo i nastavio: — Ako nemate ništa pro-

tiv toga, ja bih sada uzео svoje oružje, jer želim još danas stići do svoje kolibe.

XI

Držeći pušku u ruci, Torn je ja-hao kroz Beaverhead Range. Nije jahao izravnim putem, ali je ipak stalno očekivao da će pasti u klop-ku. Jer, Finlay ga je želio uništiti, to je bilo sigurno, i to sada možda još više no prije. Ovdje vani bili su sami i ovdje je važio zakon da du-lje živi onaj koji brže puca.

Stigao je do svoje male visoravni i zastavši promotrio je kolibu i grmlje naokolo.

Ništa se nije maklo.

Nekoliko je trenutaka tako čekao, a onda je nastavio put. Golo kame-no tlo blago se spuštalo prema koli-bi i onda naglo prelazilo u tanak sloj zemlje. Torn je ocijenio da bi taj sloj zemlje mogao biti veoma dubok. Činilo se kao da se ovdje nekad u prethistorijsko doba dubo-ki usjek napunio zemljom. Na tome je izgradio svoj plan. Prije no što krene u potragu za djevojkicom, mo-rao je biti siguran da ga neće napa-sti pas s leđa.

Odjahao je do kolibe. Nogom je udario u vrata i ona su se naglo ot-vorila.

Finlay i njegov čupavi pas nisu bili unutra.

Torn je sišao s konja i odveo Pin-ta u tor. Ispod strehe stajala je lo-pata prislonjena uz kuću. Wenzel je dohvatio lopatu i jednu već zarđalu sjekiru što se nalazila kraj nje i nekoliko koraka dalje od kuće stao kopati rupu u zemlji. Prvo bi sjeki-rom razmekšao tlo, a onda lopa-

tom kopao. Zemlju je bacao iza ograde tora, kako se izvana ne bi vidjela.

Sunce je u međuvremenu sve više klizilo prema zapadu, a sjene su postajale sve dublje. Pinto je stajao uz ogradu, strižući ušima.

— Lijepo pazi, Tuka!

Konj je zarzao i jednim kopitom udario o tlo.

Torn se spustio u iskopanu jamu koja je bila okrugla i imala otprilike dva metra u promjeru. Nastavio je razmekšavati i izbacivati zemlju u jami. S vremena na vrijeme pogledao bi van, sve dok nije ustanovio da je tako duboko u njoj da više nije mogao vidjeti preko ruba jame.

Pošto je iskopao jamu dublju od dva metra, prislonio je lopatu uz stijenu, bacio sjekiru iz rupe i, služeći se drškom lopate, popeo se na rub jame. Morao je potrbuške leći kraj jame i istegnuti ruku da bi dosegaovršak drške lopate, ali još uvijek mu nije polazilo za rukom da je izvuče. Tek kad je donio laso, uspio je izvući lopatu iz jame. Potom je spremio alat i otišao do grmlja da nabere tanke grančice. Već je padao mrak kad je počeo prekrivati jamu grančicama. Nakon tog mukotrpnog posla još je nasuo pijesak preko granja i tako sakrio tu svoju klopku. Suho granje jedva je izdržavalo težinu pijeska. Najmanji teret slomio bi drvlje.

Iz kolibe je donio limenu kantu. U nju je natrpao pijesak što je još ležao oko prekrivene jame i sakrio kantu iza daščane ograde tora.

Kad je završio i naslonjen na zid kolibe dobro promotrio svoje djelo, noć je već pala i mrak je progutao

okolne stijene. Sloj zemlje na stjenovitom tlu bio je još dublji no što je Torn pretpostavio.

Uskoro ništa nije mogao razaznati u mraku noći i bio je uvjeren da će ga Finlay tek slijedećeg dana napasti, možda još kasnije. Možda će se Finlay poslužiti dugotrajnom, iscrpljujućom taktikom.

Finlay je stigao mnogo brže. Njegov bi pas možda iznenadio Torna kraj klopke, ali kad je Torn slijedećeg jutra izašao iz kolibe, konj je zanjištao.

Torn se naglo okrenuo i posegnuo za revolverom.

Čupavi je pas već jurio uz ogradu. Jednim skokom Torn je uzmaknuo na stranu, tako da se prekrivena jama nalazila između njega i razbješnjele životinje. Čupavi je pas morao malo promijeniti pravac da bi mogao izravno napasti Torna.

Finlay se pojavio na drugom kraju tora.

Pas je zalajao, stigao do ugla kolibe i slijedećim skokom našao se na tankim, suhim granama, položenim preko jame. Torn Wenzel se u jednom trenutku uplašio da će granje možda ipak izdržati težinu psa i da će mu se zubi životinje zabiti u grlo, jer se nalazio u previše nezgodnom položaju da bi psa opet uspio udariti po nosu.

Ali su u tom trenutku grane već pukle s praskom i pas se survao u jamu. Bjesnio je, lajao i cvilio. Granje i pijesak padali su po njemu na dno jame.

Torn je zapucao iz revolvera iznad jame. Metak se zabio u drvenu ogradu tora preko koje je Tuka upravo preletio jednim skokom i

snažno udarajući kopitima sjurio se niz visoravan.

Finlay je ustuknuo, nanišanio spenseričom i zapucao. Dim baruta raširio se uz ogradu. Torn je čuo zvižduk metka i okrenuo se oko sebe.

Rex je još bjesnio u jami, skačući uza stijene, ali nikako ne uspijeva-jući dosegnuti gornji rub jame.

Torn Wenzel je ponovno zapucao iznad jame, skočio na noge, oprčrao jamu i opet zapucao.

Finlay je nestao.

Torn je potrčao duž ograde od dasaka. Kad je stigao do ugla, vidio je Finlaya kako doslovce nestaje u gustom šipražju.

Drugi je konj zaništao, prašina se digla nad grmljem i Torn je ugledao Finlayevu glavu. Već je bio skočio na konja i nemilosrdno ga potjerao. Torn je ispalio još jedan metak za njim, ali je razmak bio prevelik da bi svojim koltom 45 mogao precizno nišanimi. Nova je prašina ovila jahača. Finlay je nestao južno od visoravni.

U klopki je pas i dalje bjesnio.

Torn je spustio oružje i još nekoliko trenutaka gledao u uzvitlanu prašinu iza jahača. Morao se osmjehnuti. Sve je prošlo kako je i očekivao. Pas je bio u klopki. A Finlay je bio uvjeren da će on, Torn, ubiti čupavu životinju. Vjerojatno je Rexa već otpisao.

Torn ponovno napuni revolver, spremi ga za pojas i ode do izvora da se opere.

Kad se vratio do jame, čupavi je pas na dnu jame još pomahnitao trčao u krugu i neprestano skakao uza zid. Oči su mu se divlje iskrile,

a koljački su zubi blještali bjellinom.

Torn se okrenuo, otišao u kolibu i sjeo na primitivnu ležaljku. Zakrpio je košulju koju mu je pas razderao na rukavu. Slušao je sve promuklije lajanje koje je tek nakon nekog vremena počelo prestajati.

Pinto se pojavio u grmlju sa zapada i polako se približio.

Torn je navukao košulju i izašao iz kolibe.

— Hej, pa već si se vratio, Tuka!

Konj je zaništao, aii je zastao kao ukopan kraj jame i naglo odskočio natrag kad je Rex uspio šapama dodirnuti rub jame. Zemlja mu se odronila pod šapama, pas se više nije mogao održati i pao je natrag u dubinu.

— Tu se ništa ne može učiniti — kazao je Torn.

Rex je opet stao bjesniti i skakati uvis. Prevrnuvši se, opet se u slijedećem trenutku uspravio i počeo lajati.

Torn je odveo Pinta do ograde.

— Hajde, skoči preko, ti to možeš.

Konj je zarzao i kopitom udario o vratanica kao da želi kazati da ih Torn mora otvoriti.

— Ali ti možeš skakati!

Tuka je ponovno udario o daske, otrčao malo dalje i napojio se na potoku. Torn ga je pustio na miru, ušao u kolibu, rasklopio vinčesterku i stao je čistiti.

Pas se polako smirivao. Po nekoliko minuta na miru je ležao da dnu jame skupljajući snage za nov izljev bijesa.

Oko podneva Torn je odnio komad medvjedeg mesa i bacio u jamu. Rex ga je pokušao napasti,

ali ni taj put nije uspio skočiti izvan jame. No nije ni pogledao meso.

— Kad glad bude dovoljno velika, već ćeš to pojesti — mirno je kazao Torn.

Okrenuvši se, obišao je koru i kolibu promatrajući okolicu.

Pinto je još šetao naokolo, strižući ušima.

Torn je mislio na Kate Hogan koja se nalazila u rukama indijanskog plemena i koju je po svaku cijenu morao naći. Pitao se da li će ikada uspjeti od razbješnjelog psa u jami učiniti vjernog, pouzdanog prijatelja, tako da ga ne mora ubiti, kako bi skinuo s vrata stajnu opasnost.

Vratio se do ulaza u kolibu i pogledao u jamu. Tek što je ugledao Rexa ovaj je ponovno skočio uz stijenu jame i ponovno se režući i lajući srušio na dno.

— Pa smiri se konačno — pokušao je Torn umiriti životinju. — Ne živiš samo zato da bi druge raskomadao.

Pas je zastao nakrivivši glavu i gledajući u Torna kao da pozorno sluša svaku njegovu riječ.

— Mogli bismo postati prijatelji — nastavio je Torn. — To ovisi samo o tebi.

Rex je zarežao.

— Ako nećeš, onda ništa — okrenuo se Torn i vratio u kolibu.

Pinto je proticao kraj jame, stao galopirati i zatim preskočio drvenu ogradu tora. Torn je do navečer prepustio Rexa njegovoj sudbini, onda je ponovno otišao da vidi što radi. Životinja je gloduše još režala, ali više nije skakala kao pomahnitala uza stijene jame, a meso je također pojeo.

— No, čini se da će ipak nešto ispasti iz svega toga.

Rex je zarežao glasno i duboko, a zelene su mu se oči zloćudno iskri-
le.

Torn je čučnuo.

— Zaista sve ovisi samo o tebi, Rex. Ako budeš razuman, izvući će te odatle.

Pas se zaletio i ponovno skočio uvis, ali je prednjim šapama opet samo zagrebao po rubu jame i ponovno se srušio na dno jame.

Torn se uspravio i, ne progovorivši više ni riječi, vratio se u kolibu. Osluškiavao je pažljivo zvukove izvana i nakon toga što je bijesan lavež psa zamro. Finlay će se vratiti ili smisliti neku podvalu, u to je bio uvjeren. I zato je morao biti neprestano na oprezu.

Slijedećeg jutra Torn je otvorio vrata kolibe s vinčesterkom u ruci. Konj je tiho rzao u toru, ali je inače bio miran. Torn polako izađe.

Dugi zraci sunca padali su na brda. Pas u jami nije se javljao. Wenzel je otišao do ugla kolibe i pogledom istražio jug i zapad. Ali ni odatle se nije pojavljivalo ništa sumnjivo. Konačno se vratio do jame u kojoj je stajao pas gledajući ga.

Rex je bio miran poput ranog jutra, glavu je malo nakrivio i naču-
lio uši kao da pozorno sluša.

— Kako ti je danas?

Pas se uspravio oslanjajući se prednjim šapama na stijenu jame. Torn je izvukao još jedan komad medvjedećeg mesa i kleknuvši pružio ga životinji. Rex ga je zgrabio, bacio na pod i držeći ga prednjim šapama stao ga zubima komadati i onda gutati.

— Pa to ide već sasvim dobro — pohvalio ga je čovjek. — Kad bih mogao zaista imati povjerenja u tebe, izvadio bih te odatle.

Ustao je i otresao grumenje s kožnatih hlača.

Rex je pojeo meso bez ostatka, polizao se po njušci i pogledao gore, kao da još očekuje.

Torn se odmaknuo od jame, dohvatio oružje koje je prislonio u kuću i polako krenuo duž tora.

Cranacha Finlaya nigdje nije bilo. Nije bio skriven ni u blizini jer bi ga Tuka odmah zamijetio i nekako javio.

Pas je tiho zacvilio. Torn se vratio i pogledao u jamu. Pas je i dalje cvilio i uspravio se oslanjajući se na stijenu jame. Htio je van, to je Tornu odmah bilo jasno.

— Dobro.

Torn je ponovno prislonio pušku uz kuću i izvadio nekoliko dugih dasaka, laso i nekoliko kožnih remena u slučaju da bi Rexa, ako bi ipak skočio na njega, mogao svezati. Onda je polako spustio ukoso duge daske jednu kraj druge u jamu. Kad je pas upro šape na njih, bacio mu je laso preko glave i spretno ga vezao u omču.

Rex je htio uzmaknuti i izvući se iz omče, ali je već stajao na daskama. Tako se morao odlučiti. Nekoliko se trenutaka kolebao, onda je ipak zakoračio na daske. Torn ga je lasom povukao i pomogao mu izaći iz klopke. Kad se izvukao, ponovno je zarežao, ali je Torn to i očekivao i odmah ga je čvrsto uhvatio odozgo za njušku.

— Lijepo i miroljubivo, prijatelju.

Torn je odveo psa u kolibu i još ga neko vrijeme čvrsto držao. Tek što ga je pustio, Rex je ponovno počeo režati. Da bi izbjegao novu opasnost, Torn ponovno uhvati psa za njušku, stisne ga nogama i zaveže mu njušku remenom. Ruku je povukao i zategnuo čvor. Sada mu pas više nije mogao naškoditi. Torn mu je drugi remen vezao oko grla poput ogrlice i pričvrstio laso na ogrlicu. Izveo je zatim Rexa iz kolibe i privezao ga za ogradu. Životinja je bila mirna, čekala je podvinuvši rep. Njegov neuobičajen položaj malo ga je plašio i gušio urođenu divljinu, pogotovu što ga više nitko nije tjerao da se ponaša kao pomahnitao.

Torn je otvorio tor i zazviždio dozivajući konja, a nakon što je Tuka dotrčao, osedlao ga je. Izvadio je pušku i čuturu koju je napunio svježom vodom s izvora. Poslije toga je ponovno navukao zasun na vratima kolibe, zatvorio tor, odvezao psa s ograde i držeći jedan kraj lasa u ruci popeo se na konja.

— Sad ćemo potražiti Indijance — mijacnuo je Torn jezikom.

Konj je zarzao i potrčao preko visoravni. Rex je prvo dopustio da ga Torn vuče za sobom, ali se polako prestajao opirati dopuštajući da ga konj vodi za sobom.

Klancem su odzvanjali udarci kopita o kamenito tlo, a zrak je bio pun uskovitlana pijeska. Rex je trčao uz konja, čak je pokušao trčati pred njima, ali ga je zategnuto laso zadržavalo.

— Ne tako brzo! — opominjao ga je Torn.

Izašli su iz klanca, slijedeći uzan puteljak što je stalno vodio uzbrdo.

Torn je razmišljao da li bi psu skinuo remenje s njuške. Ali bi Rex onda pregrizao laso, bacio se na konja ili čak njega samoga napao, jer ga u tome laso nije moglo spriječiti. Zato je odbacio tu pomisao.

Puteljak je postajao sve strmiji i vodio do druge visoravni koja se prostirala prema zapadu gdje ju je padina gusto obrasla borovom šumom omeđivala. Torn se zaustavio i stao osvrutati na sve strane. Tek kad se uvjerio da nitko ne vreba na njega, nastavio je put.

Crna se šuma približavala. Torn je pogledao pažljivo prema rubu šume, budno pazeći na ponašanje životinje, ali ona nije pokazivala nikakve promjene. Ništa se nije događalo. Ujahao je u šumu, a grane su pucale pod kopitima njegova konja. Pas je sada morao trčati bliže konju, ali je Rex to odmah shvatio.

Mrak je postajao sve dublji, onda bi opet prodiralo svjetlo s vremena na vrijeme i konačno se pred njim pojavio kraj šume.

Pas je postajao svakim trenutkom sve nemirniji, trčao je sve brže tiho cvileći.

Torn je zauzdao Pinta i zategnuo laso. Skočio je s konja i čvrsto prihvatio uzdo.

Rex ga je tolikom snagom vukao naprijed da je s mukom zadržavao laso u ruci.

Torn je oprčao oko jednog drveta s obrnute strane od Rexa i oko debla omotao laso.

Rex je vukao, pao na zemlju, ponovno se dignuo i počeo opet cviljeti. Torn je zavezao laso za drvo i odmaknuvši se od psa krenuo polako prema rubu šume.

Pred njim se ukazao mali proplanak koji je strmo vodio u široki klanac pod njim, s obje strane omeđen okomitim granitnim stijenama. U klancu je nekoliko stotina koraka dalje jahao Cranach Finlay. Pričvrstio je laso na sedlu vukući lešinu životinje za sobom.

Cranach Finlay kao da je nešto zamijetio jer je naglo zaustavio konja i osvrnuo se.

Torn se sakrio iza drveta na rubu šume.

Finlay je nekoliko trenutaka promatrao klanac iza sebe, a onda je nastavio put.

Pas je cvilio pokušavajući se otrgnuti s lasa. Ali je jahač bio već predaleko i zato ga nije mogao čuti. Finlay je zamaknuo iza zavoja u klancu što je vodio prema sjeveru.

Torn se vratio, naslonio na sedlo i čekao. Rex se prvo morao smiriti prije no što nastave put, inače neće moći ukrotiti životinju.

Pas se polako smirivao. Nakon pola sata posve je mirno prišao Tornu gledajući ga vjernim upitnim očima.

— To nije tako jednostavno za shvaćanje, zar ne?

Torn ga je pogladio po koverčavom krznu i otišao do drveta da odveže laso. Zajahao je Pinta i polako krenuo, a Rex je poslušno trčao uz konja.

Put se polako spuštao i vodio ih dolje u široki klanac. Torn je jahao prema zapadu. Pas ga je slijedio ne protiveći se, što mu je dokazivalo da Finlay nije prošao tim putem vukući lešinu. Sigurno je već prije toga skrenuo nekim od bočnih puteljaka.

Torn je tražio tragove, nadao se da će možda slučajno otkriti komadić tkanine od Kateine haljine, cipele ili nešto slično. Ali nije vidio ništa, čak ni tragove koji bi mu pomogli u daljnjem traganju.

Kad se spustila noć, već je stigao do dijela planine gdje je bio najviše dva puta prije toga. Ujahao je u mali šumarak, privezao psa za jedno, a konja za drugo drvo. Skinuo je sedlo s Tuke, pripremio logor za sebe i skinuo psu remen s njuške. Onda je životinjama dao vodu. Tuka je brstio vlati trave, a s Rexom je Torn podijelio meso što ga je ponio sa sobom. Pas je sve gladno pojeo. Više nije pokazivao namjeru da bi mu moglo pasti na pamet da svog novog gospodara napadne, što je već toliko puta uzalud pokušavao. Ipak mu je Torn za svaki slučaj ponovno vezao njušku remenom. Onda je legnuo na zemlju, glavu položio na sedlo i vrlo brzo zaspao. Bio je uvjeren da će ga životinje probuditi ako se išta u njihovoj blizini makne.

Kad se slijedećeg jutra probudio, Rex je lijeno ležao kraj njega i samo malo podignuo glavu. Tuka je stajao iza jednog drveta i pasao. Kad se Torn dignuo, pas je također skočio na noge. Torn mu je skinuo remen s njuške, ali s lasa ga još nije puštao. Pas je zijevnuo i ispružio se, ispravljajući ukočenost zglobova. Nakon toga se stresao kao da je upravo izašao iz vode.

Torn osedla konja i odveže ga. Laso je sada pričvrstio za sedlo, kako bi mu ruke ostale slobodne. Uzjahavši, krenuo je.

Pas je kaskao uz konja, izašli su iz šume i sunce ih je obasjalo. Rex

je počeo vući laso kao da mu je Tornov tempo prespor.

— Nemoj se samo previše žuriti! — opominjao ga je Torn.

Bio je radostan zbog promjene Rexova ponašanja i bio je uvjeren da mu je čupavi pas već počeo bivati vrlo koristan prijatelj koji mu je mogao pomoći kod mnogo stvari i koji će ga upozoriti pred mnogim opasnostima.

XII

Tek je slijedećeg dana potpuno odvezao psa i složio laso. Sad su se nalazili već daleko na zapadu, iako Torn nije jahao ravno onamo. Tražio je i na jugu i sjeveru, ali nigdje nije pronašao ni traga od Kate. Ni Indijance nije zamijetio, niotkuda se nije dizao dim prema nebu i nigdje nije bilo tragova koje bi, po njegovu mišljenju, veće indijansko pleme neizbježno moralo ostaviti za sobom.

Rex je sada često trčao ispred konja, a onda bi se zaustavio i daščući čekao da ga konj i gospodar stignu.

Izenada je životinja pred jednom padinom zalajala.

Torn je odmah skočio iz sedla, naglo izvukao pušku i napunio je. Pljesnuo je Tuku po boku, kako bi se malo udaljio.

Brdima se prolomio prasak i nad velikom stijenom digao se barutni dim. Jedan je metak pogodio stijenu koso iza Torna i, odbivši se o tvrdi kamen, pao malo dalje na zemlju. Kraj stijene na padini nalazila se još jedna izbočina, iste veličine, dovoljna da jednoga ili čak dvojicu muškaraca dobro zaštititi. Među nji-

ma je bio procijep u kome se nešto micalo.

Ponovno su odjeknuli pucnjevi. U procijepu je liznuo plamičak. Torn je naglo skočio u stranu.

Pas je lajao, ali nije napadao. Konj je stajao malo dalje i glasno njištao.

Torn je podigao pušku, naciljao prema procijepu iz kojega se dizao barutni dim i zapucao. Širokim je klancem protutnjio gromki prasak i iza stijene na padini odjeknuo je krik. Pojavila se ruka, otvorila se i oružje je palo na kamen, odsklizalo se i otkotrljalo niz padinu.

Iza kamena je izašao brončani lik duge plavičaste crne kose i zgrčena lica, a napola se golo tijelo srušilo preko stijanja. Nekoliko je trenutaka tako visilo, a onda se prevrnulo na stranu i konačno srušilo na kamenito tlo kraj stijene.

Torn je promatrao Indijanca. Dakota je u kosi nosio nekoliko pera i izgledao točno kao oni koje je vidio u tvrđavi.

Pas je pojurio prema stijeni.

— Rex, natrag! — naredio je Torn.

Bila je to prva zapovijed psu. Pas ga je poslušao i vratio se.

— Nikad nemoj pre nagliti! — polako mu je kazao Wenzel. — To si zapravo morao već naučiti kod Finlaya.

Torn je promatrao padinu i okolicu. Odjeci pucanja zamrli su i barutni se dim izgubio.

Indijanac je, čini se, bio sam, možda samo čuvar koji je trebao da pazi da li ste tko približava iz tvrđave.

Torn je čekao još dvije minute. Pogledao je prema svom konju, ali

ni taj nije pokazivao nikakvih sunjivih znakova koji bi ukazivali na prisutnost još nekih ljudi.

— Onda krenimo!

Torn je sišao do stijene.

Rex je skočio preko stijanja i prvi stigao do mrtvog Indijanca. Njuškao je oko njega, a onda, odmah knuvši se, upitno pogledao u Torna.

Wenzel je okrenuo Indijanca na leđa. Metak je Dakotu pogodio ispod srca. Torn se uspravio promatrajući lice dugog i malo povijenog nosa i oštih crta. Možda je taj Indijanac bio jedan od onih koji su posjetili tvrđavu tražeći otkupninu za djevojku. A možda i nije. Svi su bili slični jedni drugima na tako specifičan način da Torn nije mogao biti siguran.

Otišao je zatim iza stijanja, ugledao nekoliko čahura na tlu i nejasne tragove indijanskih mokasina na tvrdom sloju pijeska. Stijenje se uzdizalo oko padine i sprečavalo pogled. Torn se odmaknuo od stijanja i krenuo prema najvišoj litici iza koje je našao Dakotinog konja. Stajao je uz sasušeni grm od kojega je prema zapadu počinjalo gusto šipražje, prostirući se preko brdovita krajolika.

Torn je na tlu otkrio tragove Indijančeva konja. Do toga je mjesta dojahao sam.

Otrčao je natrag i pozvao psa. Ovaj se odmah odazvao. Doveo je i Pinta. Držeći uzde, stigao je s njim do kraja padine. Rex je skakao pred njima njušeći trag. Torn je Indijančevog konja oslobodio od uzdi i, pljesnuvši ga po boku, otjerao ga je. Konj je zarzao i potrčao prema šipražju u pravcu sjevera.

— Traži, Rex! — naredio je Wenzel uzjahavši.

Rex je njuškao po podu i pogledao upitno Torna.

— Traži!

Sada ga je pas shvatio i krenuo prema zapadu slijedeći tragove. Neko je vrijeme Torn i sam mogao vidjeti otiske na tlu, ali su onda izašli iz šipražja i umjesto zemljana sloja tlo se sastojalo od kamenja. Otisci su nestali kao da ih je netko izbrisao. Ali je Rex trčao dalje, držeći njušku stalno priljubljenu uz tlo.

Ogoljele, čudno oblikovane stijene, šume mrkih borova i gusta šikara smjenjivali su se naizmjenice. I kad god bi se tlo promijenilo, kad bi mekši zemljani slojevi zamijenili tvrdi kamen, ukazivali bi se otisci. Vrlo je brzo shvatio da trag ne bi mogao slijediti da nije bilo psa kraj njega. Rex je bio vrlo pametna životinja i možda bi se njegove sposobnosti mogle još više razviti dobrim postupkom. Finlay je, loveći vukove uz pomoć podlih zamki, iskorištavao psa kao lovačku životinju, čak kao osobnog zaštitnika, a za to je razvijao samo Rexove najniže instinkte.

Rex bi s vremena na vrijeme zastao i podigavši glavu osvrnuo se.

— Dalje! — svaki bi put naredio Torn. — Traži dalje, Rex!

Na to bi pas ponovno pognuo glavu i priljubivši njušku uz tlo nastavio potragu.

U jednom je šumarku Rex počeo brže trčati glasno režeći.

— Stoj! — zauzdao je Torn Tuku. — Rex, čekaj!

Pas je zarežao još glasnije, ali se zaustavio. Torn je slutio da je Rex nanjušio ostale Indijance.

— Natrag! — uzviknuo je Torn i kliznuo iz sedla. — Dođi ovamo, Rex!

Životinja je nevoljko poslušala. Ipak je neprestano gledala u drugom smjeru.

— Uvijek samo mirno! — opominjao ga je Torn.

Izvukao je vinčesterku i pustio uzde da padnu na tlo.

— Ti ostaješ ovdje, Tuka, i da mi se nisi pomaknuo s mjesta!

Konj je tiho zarzao i blago gurnuo Torna nozdrvama. Torn je sa psom otrčao dalje. Rex je htio potrčati brže naprijed, ali ga je Torn tiho i odlučno dozvao natrag.

— Ti ostaješ uz mene i bit ćeš tiho, jesi li razumio?

Wenzel nije bio načisto s tim da li bi psa vratio. Ali možda će mu Rex koristiti ako na njega vreba neočekivana opasnost.

Na izlazu iz šumarka usporio je korak neprestano opominjući Rexa da se ne miče s njegove strane. Izvirio je iz mraka prema sunčevom svjetlu i ugledao padinu što se strmo obrušavala. Čistina je završavala kao da je odrezana i survivala se u dubinu. Stotinjak koraka dalje mogao je vidjeti slijedeću liticu koja se također sunovraćivala u dubinu.

Napredovao je polako, korak po korak zaklanjajući se od drveta do drveta. Pas je tiho išao kraj njega. Tornov je pogled padao sve dalje u dubinu, dok konačno nije ugledao cijelu kotlinu što je ležala među strmim, gotovo okomitim liticama. Bila je to mala, ogoljela dolina s

nekoliko spilja u stijenama. U jednoj je spilji sjedila Kate, a njena se svijetla kosa presijavala na suncu kao da je protkana zlatnim nitima.

Tornovo je srce udaralo kao pomahnitalo, krv mu je bubnjala u sljepoočicama, ruke su mu bile mokre od hladnog znoja, a ledima su mu prolazili žmarci.

U malo većoj spilji stajao je jedan konj. Činilo se da su ostale životinje u pozadini negdje skrivene jer ih nije mogao vidjeti. U sjeni zapadne stijene sjedilo je šest Indijanaca. U kosi su imali perje, do struka su bili goli i sličili su na Dakotu kojega je Torn ubio, a i na one koji su bili u tvrđavi i koje je vidio iz svog zatvora virkajući kroz procijepu među daskama vrata.

Torn je bio iznenađen što vidi samo šestoricu. U kotlini ništa nije ukazivalo na to da su se ostali negdje sakrili.

Indijanci su govorili svojim grlenim jezikom, tako da ih Torn nije mogao razumjeti. Sjedili su oko vatre. S vremena na vrijeme pogledali bi na zavezanu djevojku. Kateina je haljina bila poderana, a lice prljavo i izobličeno od straha; inače se činilo da joj se ništa nije dogodilo.

Pred posadom tvrđave pričali su da pripadaju velikom i jakom plemenu, u što nitko nije ni posumnjao. Ali su zapravo bili šačica hladnokrvnih razbojnika koji su napali farmerova kola i domogli se jedne plavokose djevojke.

Minute su se nizale jedna za drugom. Jedan se Indijanac dignuo i otišao do djevojke da vidi što je s njezinim uzama. Uspravio se i izašao iz spilje ustanovivši da je još

uvijek vezana. Zatim je otišao u susjednu spilju u kojoj je visio već pocrnjeli lonac i kozja koža; to je iznio.

Uz vatru su postavili željezne držače i objesili lonac. Nalili su vodu. Jedan je Indijanac počeo mrviti kukuruz na ravnom kamenu.

Torn je osjetio glad. I pas je podigao njušku upijajući mirise hrane.

— Oni žive bolje od nas — kazao je Torn pogladivši psa po glavi.

Pogled mu je klizio duž stijene.

Na lijevoj se strani nalazio široki procijep koji je koso vodio prema dolje i bio dovoljno širok za jednog jahača. Koliko je Torn mogao vidjeti, to mu se činilo jedinim prilazom.

Iz vode u kotlu iznad vatre počeo se nakon pola sata dizati dim. Nasuli su brašna miješajući neprestano, a jedan je Indijanac ubacio i komade dimljenog mesa.

Pas je sve požudnije udisao miris hrane, slabine su mu lagano podrhtavale, a niz njušku mu se slijevala slina.

— Nemoj mi postati previše proždrljiv — tiho mu se obratio Torn. — Nećeš se odmah srušiti ako jedan dan ništa ne jedeš.

Rex je visokim glasom zacvilio i gurnuo Torna kao da ga pokušava nagovoriti da upadnu u kotlinu i otmu jedan dio kaše s mesnim dodatkom.

Kad je jelo bilo gotovo, jedan je Dakota počeo puniti zdjele od gline. Drugi je otišao s jednom zdjelom k djevojci i stavivši posudu na tlo skinuo je Kate uzice s ruku. Pružio joj je čašu kojom je mogla grabiti kašu, dok je meso morala vaditi prstima. Indijanac je čučao u njezinoj blizini ne ispuštajući je s očiju.

— Zašto me ne ubijete odmah? — iznenada je upitala djevojka. — Ljudi iz tvrdave nikad vam neće dati oružje za mene.

Indijanac nije ništa odgovorio, samo je uzeo praznu glinenu posudu, stavio je kraj sebe i ponovno svezao Kate ruke. Onda se uspravo, uzeo zdjelu i vratio se k ostalima koji su sjedili oko vatre i jeli.

Sunce je već duboko zašlo prema zapadu, a sjene su ispunile cijelu kotlinu. Pocrnjeli lonac stajao je kraj vatre. Dim se vijugavo dizao prema nebu.

Rex je i dalje tiho cvilio, nemoćan da odagna pohlepu. Jedan je Indijanac doveo svoga konja iz spilje spremajući se da nekamo ode.

Torn je bio siguran da će Indijanac sada krenuti da zamijeni stražara koji je trebao da čuva prilaz u kotlinu i koji je sada mrtav.

— Naprijed, Rex!

Torn se odšuljao natrag do Tuke. Uhvativši uzde, otrčao je s njim kroz šumu prema sjeveru. Nije dugo trajalo i našao je skrovište za konja. Sakrio ga je u gustom šipražju i legnuo zajedno sa čupavim psom iza jednog bora, dovoljno velikog da ih oboje sakrije.

Nije dugo trajalo i začuo je lomljenje granja i kotrljanje kamenja. Pojavio se Dakota na konju, kao da je izronio iz zemlje, te krenuo puteljkom kroz šumu.

Torn je tiho i upozoravajući ukočio psa kad je vidio kako mu se dlaka nakostriješila, a zglobovi napeli spremni za skok.

Indijanac je, ništa ne sluteći, mirno prilazio sve bliže.

Torn je u ruci držao pušku. Još je stajao zaklonjen gustim borom.

Ono što je sada namjeravao učiniti moralo se odigrati u najvećoj tišini kako Indijanci u kotlini ne bi mogli ništa čuti.

Indijanac je bio zaogrnut šareno obojenim prekrivačem, da bi se zaštitio od noćne hladnoće, a pušku je nosio obješenu na ramenu. Tako su bili dojahali i u tvrdavu pričajući o nekom velikom plemenu kojemu i oni pripadaju. Dvojica su vjerojatno ostala kraj djevojke jer su u tvrđavi bila petorica. Hladnokrvno su proračunali da će dojam biti jači i zato su poslali relativno veliku skupinu kako bi prevarili bijelce i ovi pomislili da je zaista riječ o velikom plemenu. A zapravo ih je bilo samo sedam, od kojih je jedan već mrtav.

Dakota je prošao kraj drveta. Rex je još bio miran, iako je Torn mogao dobro vidjeti koliko je napet i uzbuđen.

Pred stablom se pojavila glava konja, zatim vrat i konačno cijeli jahač.

Torn je skočio i podignuo pušku. U trenutku kad je Indijanac okrenuo glavu i ugledao Torna, ovaj ga je udario svom snagom kundakom. Pogodio je Dakotu u rame, tako da je Indijanc kliznuo s konja i srušio se na zemlju, dok je konj uplašeno pobjegao nekoliko koraka naprijed. Indijanac je udario glavom o tlo i otkotrljao se na leđa.

Torn je gledao u čovjeka od koje ga su ga dijelila samo dva metra. Indijanac je ležao na tlu čudno iskrivljen, a u očima mu je sjao neki tupi sjaj, kao da mu magla pada preko lica. Shvatio je da Indijanac umire, sagnuo se nad njega i uhvatio ga za rame.

— Slomio je vrat — tiho je kazao.

Pas se tiho stvorio kraj njega njuškajući tijelo na zemlji. Slijedećeg je trenutka već potmulo zarezao.

Torn je spustio pušku kraj sebe i odvuкао Indijanca u grmlje i tamo ga je ostavio. Zatim je doveo konja natrag i, privezavši ga malo dalje u šumi, stao čekati da padne mrak. Indijanac koji je trebao da bude smijenjen sa straže na ulazu u klanac mogao je tek u sumrak stići u kotlinu, tako da nije postojala opasnost da će ostali Indijanci zamijetiti njihov nestanak.

Torn se vratio svom konju.

XIII

Pinto je tihim rzanjem najavio svoje negodovanje što je ponovo ostavljen sam u šumi.

— Ne pravi mi sada cirkus — kazao mu je Torn. — I budi tiho.

Okrenuo se i potrčao prema širokom procijepu što je vodio u kotlinu.

Bilo je tako mračno da Torn uopće nije mogao raspoznati što se nalazi pred njim. Psa je više osjećao kraj sebe, no što ga je vidio. Sad se morao osloniti na to da je Rex bio dobro odgojen za lov i da ga neće izdati iznenadnim lajanjem.

Ispod Tornove čizme odskočio je mali kamenčić i uz tihi odjek udario o drugi. Wenzel se zaustavio osluškujući. I pas je također zastao.

U kotlini je gorjela vatra osvjetljavajući i jedan dio procijepa. Pojavio se jedan Indijanac. Stajao je kraj vatre, osvjetljeno mu se tijelo

sjajilo, a u ruci je blistala puška mesingana obarača.

Indijanac je neko vrijeme nepomično stajao gledajući u procijep, konačno se okrenuo i vratio u mrak.

Torn je još malo pričekao, a onda se usudio nastaviti put kroz mrkli mrak prema svjetlu koje je djelovalo poput neke utvare. Tamo dolje je bila Kate, djevojka kojoj se nije smjelo ništa dogoditi. Morao je djelovati brzo i odlučno, svu petoricu onesposobiti prije no što djevojci bilo kako naškode. Od te je brzine vjerojatno sve zavisilo.

Pipajući po stijeni polako je napredovao. Svjetlost se približavala i postajala sve jasnijom. Uskoro je Torn ušao u osvjetljen dio procijepa i ugledao blistave oči psa kraj sebe. Prije nekoliko dana još nije bio siguran da li je dobro postupio što je tog čupavog, velikog psa ostavio na životu, iako ga je ovaj već toliko puta pokušao napasti. Ali sada se pokazalo da je Rex vrlo koristan prijatelj.

Nakon nekoliko minuta Torn je stigao do kraja procijepa i ugledao cijelu kotlinu pred sobom. Vatra je prosipala crvenkasto svjetlo oko sebe, a preko oštih stijena klizile su gore-dolje duge sjene. Indijanci su sjedili oko vatre pušeći debele cigare koje su vjerojatno negdje kupili ili opljačkali.

Pas je tiho zarezao.

Torn je zašištao opominjući ga.

Rex je odmah umuknuo. Stajao je napregnuto, spreman na skok, a očima koje su se zelenkasto preljevale budno je promatrao petoricu muškaraca oko vatre.

U tom tih je trenutku jedan Indijanac spazio i naglo skočio. Povikao je odbacivši cigaru od sebe, a u ruci mu je zablistala puška.

Više mu nije preostalo vremena za razmišljanje. Zapucao je. Prvi je Indijanac kriknuo, okrenuo se oko sebe, zateturao prema stjenovitom zidu i srušio se na tlo. Drugoga je pogodio treći metak. Trećega je napao Rex snažnim skokom: poput divlje zvijeri bacio mu se za vrat i zagrizao je.

Ostala dvojica također su stala pucati, ali se Torn bacio na tlo i nastavio je pucati. Tako je brzo pupcao da je klancem odzvanjao samo jedan, neprekidan rafal. Iznenađeni Indijanci gotovo nisu imali šansi za obranu. Kad je Rex htio napasti slijedećeg Indijanca, toga više nije bilo. Posljednji se Indijanac srušio kraj vatre i izdahnuo je.

Paljba je zamukla.

Torn je gledao u sablasan prizor nad kojim je još lelujaio barutni dim.

— Torne! — povikao je zvonak djevojački glas. — To si zaista ti!

Ugledao ju je u pećini, bacio je pušku iz ruke i kleknuo kraj nje da joj razveže konopac s ruku. Plakala je i smijala se, ljubila ga i čvrsto ga grlila.

— Odakle si se samo stvorio ovdje?

— Sve je prošlo — odgovorio je Torn.

Da je tako lako i brzo svladao Indijance, još mu se naknadno činilo poput pravog čuda i dobro je znao da mu to nikako ne bi pošlo za rukom da na njegovoj strani nije bilo iznenađenje.

— Oh! — ponavljala je djevojka izvan sebe. — Ti znaš što se sve dogodilo?

— Znam, Kate — rekao je, uhvatio je za ruke i malo odmaknuo od sebe. — Finlay je sve nahuškao na mene. Zbog one svađe u salunu.

Djevojci su tekle suze preko lica ostavljajući svijetle pruge na njevoj prljavoj koži.

— Sve je prošlo, Kate.

— Nije, još su dvojica...

— Ne, nema ih više.

Uzeo je pušku i djevojku za ruku i dignuo se.

— Oslobodit ćemo konje mrtvih Indijanaca i nestati odavde. Trebat će nam skoro dva dana da stignemo do moje kolibe.

— Još ne mogu u sve to vjerovati, Torne.

Blago se osmjehnuo i izveo je iz spilje do procijepa. Ugledala je psa i preplašeno kriknula.

Rex je oštro zarežao.

— Mirno, Rex! — naredio je Torn. — Dođi ovamo!

Pas je odmah poslušao.

— Ona je naša, neka ti to bude jednom zauvijek jasno. I neka ti ne padne na pamet da ponovno zarežiš na nju!

Rex je onjušio prijavu, poderanu djevojčinu haljinu. Kate je bojažljivo ispružila ruku da ga pomiluje, ali se pas trgnuo i povukao.

— Najkasnije za dva dana naviknut će se na tebe. Pričekaj me ovdje, Kate.

Djevojka samo kimne.

Torn je otišao u najveću spilju u kojoj su stajali konji. Izveo ih i oslobodio uzdi i remenja kojim su ih Dakote privezale.

— Tako, oni će sami otrčati. Idemo sad, Kate.

Djevojka je, ugledavši leševe, zadržala, ali ju je Torn čvrsto uhvatio za ruku i brzo izveo kroz mrak u procijepu do stijena iznad kotline.

Tuka je još stajao tamo gdje ga je Wenzel ostavio. Torn je pomogao djevojci da se popne u sedlo, a zatim i sam uzjahao iza nje na konja i potjerao Tuku. Pas je slijedio konja kroz tamnu šumu.

— Još ne mogu vjerovati — kazala je Kate Hogan. — Čini mi se kao da sanjam. Hoćeš li mi ispričati sve što si doživio, Torne?

— Poslije, Kate.

— Kako si došao do psa?

— Duga je to priča i nju ću ti morati poslije također ispričati.

Djevojka je neko vrijeme šutjela. Onda su joj se ramena stala trzati kao da plače.

Torn je zauzdao konja. Stigli su do ruba šume. Mjesec je obasjavao sive stijene. Wenzel je čekao da Kate nešto kaže. Pas je izronio iz mraka, otrčao malo dalje od njih i zastao gledajući ih očima što su u mraku svijetlile.

— Indijanci su se iznenada pojavili u klancu — počela je Kate. — Moj otac i ja bili smo toliko iznenađeni da nismo bili kadri bilo što učiniti. Oni su pucali kao iz bezumljenja.

Torn je potražio njenu ruku.

— Samo su se mene htjeli domoći — nastavila je djevojka. — Vjerojatno su oca i mene već dulje promatrali. Možda već na putu u tvrđavu.

— Da, moguće je, Kate.

Ponovno je potjerao konja, usmjerivši ga duž ruba šume. †

— Otac je sigurno bio odmah mrtav — nastavila je djevojka.

— Sigurno.

— I sve to zbog mene.

— Ne smiješ stalno sebi spočitavati.

— To sam sve to vrijeme i sama sebi govorila, ali mi nije pomoglo. Noću više ne mogu spavati, Torne.

— To će proći, vjeruj mi.

Pas je nestao u grmlju. Konj ga je slijedio noseći svoja dva jahača niz blagu padinu prema mračnim stijenama.

— Tko je našao oca? — upitala je djevojka.

— Koliko je znam, Finlay. Ja nisam bio prisutan. Oni će ti poslije sve ispričati u tvrđavi, Kate.

XIV

Djevojka je još spavala na njegovom, krznima prekrivenom ležaju. Sunčeva zraka igrala se na Kateinom licu i u njenoj svijetloj kosi i činilo se kao da joj sva plamti.

Torn je sjedio na prevrnutom sanduku kraj malog prozora i gledao u Kate. U kolibu su stigli prethodnog dana kasno poslije podne, i otada je spavala. Ali sunčevi zraci su probudili djevojku. Otvorivši oči, pogledala je u strop i na čelu joj se pojavila bora. Onda je pogledala na stranu i ugledavši Torna shvatila je.

— Kako sam dugo spavala?

— Otprilike sedamnaest sati.

— Tako dugo?

Kate je naglo skočila i sjela na ležaju.

Pas je, ležeći na podu, polako dignuo glavu.

— Bilo ti je potrebno, Kate. Lezi ponovno. Nije uopće važno da li ćemo u tvrđavu stići danas, sutra ili tek za dva dana.

— Ali ako je komandant ipak uspio našaviti oružje?

— Odakle? A i da se tako nešto dogodilo, opet bi bilo potpuno svejedno kada ćemo stići u tvrđavu. Ne bi više ni na što moglo utjecati.

Djevojka je ponovno legla, zatvorila oči i brzo ih opet otvorila. Na licu joj se ocrtavala tuga, a u zarobljeništvu kod Indijanaca je odrasla. U tom je trenutku izgubila svaki trag nekadašnje vedrine. Torna se nadao da će se s vremenom ponovno pretvoriti u staru Kate. Vrijeme sve liječi.

— Željela bih znati što će reći — rekla je, još gledajući u strop. — Ti me razumiješ, zar ne?

— Naravno, Kate. Ali je ipak bolje da se prvo dobro odmoriš.

— A ti?

— Ja ću ostati ovdje i paziti na tebe. Vremena imam.

Pas se zijevajući uspravio.

Kate ga je promatrala i kazala:

— On se ovdje dobro osjeća. Možda je Finlaya već odavno zaboravio.

— Teško. Za njega je to samo dalja prošlost nego za nas. Ali i za nekoliko godina još će ga se, makar instinktivno, sjećati ako ga sretnu. I ja o tome stalno mislim.

Neko je vrijeme vladala šutnja.

— Morat ću se sada brinuti i o farmi — iznenada je Kate ponovno progovorila. — Što da učinim sada s farmom?

— To moraš sama odlučiti.

— Ti nemaš volje da...

Nije dovršila rečenicu, već ga je samo brzo pogledala i odmah skrenula pogled prema stropu.

— Ne, Kate. Ni tvome ocu nije ništa dobro donijela, ne bi ni meni.

— Zapravo, zašto nije?

— Farma mora biti veća. Mora imati zemlje što seže do obzorja i mnogo ljudi. Inače, jedne godine zaradiš nekoliko stotina dolara, ali ih slijedeće godine opet sve potrošiš jer žetva nije bila dobra.

— Da, tako je zaista uvijek bilo. A onda su uz to dolazili dugovi koje otac poslije više nije mogao isplatiti. Jedanput je kazao: kad se dugovi uspiju isplatiti, čovjek napreduje cijele godine, ali ako ih ne možeš platiti, nazaduješ zbog kamata za dvije godine. A zeleniši od kojih smo posuđivali, naravno, nisu dugo čekali.

— Bolje je da više ne govorimo o tome.

— Ali ja hoću da s tobom govorim o budućnosti. Hoću da znam što sad moram učiniti, na čemu sam uopće. Ti to razumiješ, zar ne?

— Da, razumijem te.

— Ovdje u planinama ne bih željela ostati, Torna.

— Mislio sam...

Prekinuo se i upitno je pogledao. Ali kako je ona i dalje šutjela, dodao je:

— To mi nikad nisi rekla.

— Znam. Ali sad je sve drugačije no prije. Sad se ovdje bojim. Mogli bi se svakog dana ovdje pojaviti i ubiti te, kao što su ubili oca. Lutaću planinama i prije ili poslije zamijetili bi me...

— Imaš pravo — složio se Torna; on o tome još nije razmišljao, ali je odmah shvatio da se Kate nije vara-

Ia. — Otići ćemo odavde, Kate. A što ćemo raditi, vidjet ćemo poslije.

Ponovno je sjela na krevet i osmjehnula se; činilo se kao da je u bijednoj kolibi odmah postalo još svjetlije.

Odjednom je pas skočio, podigao glavu i načulio uši.

— Što mu je odjednom? — upitala je zbunjeno Kate.

Torn je također ustao i pogledao kroz mali prozor. Ali je vani vidio samo visoravan i grmlje obasjano suncem.

Pas je zacvilio, pojurio prema vratima i svom snagom udario o njih.

— Što li mu je tako iznenada? — ponovila je Kate.

— Čini se da je netko u blizini — odgovorio je Torn gledajući u životinju koja je sve čudnije pokušavala provaliti vrata.

— Natrag, Rex! — naredio je Torn.

Pas nije poslušao. I dalje je cvilio i bacao se na vrata.

Torn ga je zgrabio, odvuкао s mukom u drugi kraj seobe, zavezao mu čvrsto remen oko vrata i pričvrstio drugi kraj remena na krevet.

— To ne shvaćam — zatresla je Kate glavom jer se pas i dalje ponašao vrlo uzemireno.

Torn je Rexu zavezao i njušku.

— Finlay je došao — samo je kazao.

— Jesi li ga vidio?

— Nisam.

— I kako onda...

— Jednostavno znam — rekao je Torn i uspravio se. — Budi posve mirna. Najbolje ako on uopće ne zamijeti da ste ti i pas ovdje.

— Misliš li da on ne slutí da je Rex ovdje?

— On sigurno misli da sam ga ubio. Ako sazna da je Rex ovdje, nastat će paklena gužva!

Pas je uporno vukao remen, režući potmulo i malo-pomalo krevet se udaljavao od zida.

Torn je skinuo svoju vinčesterku s police iznad vrata i izašao. Za sobom je zatvorio vrata i pritajio se čekajući uz zid.

Tuka je njištao u koralu.

Izenada je odjeknuo hitac, a metak je s fijukom projurio iznad krova kolibe.

— Tuka nestani! — zaurlao je Torn pripijen uz zid kolibe.

Pinto je zarzao, skočio preko drvene ograde koralu i uz topot odjurio kraj jame na podu prema grmlju.

Dva su metka zapraštala za njim, ali ga nisu pogodila. Konj je nestao u gustom šipražju. Na drugom kraju tora dizao se dim od baruta u zrak. Pucnjevi su u kratkim razmacima odzvanjali preko visoravni.

Pas je cvilio u kolibi, ali se izvana jedva čuo.

— Sve je dobro, Kate — tiho je kazao Torn da bi smirio djevojku u kolibi.

Virio je prema kraju tora gdje je oblak sagorjelog crnog dima polako nestajao postajući sve prozirniji. Onda je u oblaku iznenada ugledao vrh puščane cijevi kako se polako kreće.

Torn se odgurnuo od zida, naglo okrenuo i brzo zapucao pet puta zaredom prema oblaku dima i pušci. Iverje drvene ograde prštalo je po zraku. Jedan je konj rzao. Puščana cijev je nestala. Torn je potrčao

naprijed i začuvši topot kopita ugledao je u istom trenutku i jahača koji je, tijesno priljubljen uz vrat konja, bježao kao bjesomučan. Kad je Torn stigao do kraja tora, čovjek je već zamaknuo štićen oblakom uskovitlane prašine iza sebe prema šipražju na južnom dijelu visoravni.

Torn je ispalio još dva metka i onda spustio pušku.

Odjek topota polako je zamirao. Prašina se također raspršila.

Okrenuo se i vratio u kolibu. Kad je stigao do vrata, djevojka mu je potrčala u susret. Obukla je bila jednu njegovu kockastu košulju i hlače. Torn se morao osmjehnuti, jer su joj i kušulja i hlače bili preveliki.

— Prilično smiješno, zar ne? — upitala ga je Kate.

— Može proći.

— Bio je Finlay?

— Da.

Pas je još režao u kolibi, ali je sada već mirno ležao na podu ne pokušavajući otrgnuti se s remena. Torn i djevojka pogledali su u kolibu.

— On ne zna kamo pripada.

— Već će ga zaboraviti, pogotovu što ne ostajemo ovdje.

— Ja bih najviše voljela da odmah krenemo, Torne. Za jedan ili dva sata mogli bismo već biti na putu.

Odmahnuo je glavom.

— Finlay je htio mene ili bar konja ubiti, Kate.

— I ti ga moraš zaboraviti, isto kao i Rex! — kazala je djevojka gotovo ga preklinjući.

— Zaboravit ćemo ga. Ali prvo još mora dobiti lekciju za onaj svoj kukavički i podli napad.

Prošao je kraj nje i odložio pušku u kolibi.

— Što namjeravaš? — upitala ga je Kate, ušavši za njim u kolibu i naslonivši se na vrata.

— Odjahat ću do njega.

— I što ćeš tamo?

— Pa to sam ti upravo kazao, Kate. To se mora dogoditi. U tvrđavu ćemo otići sutra.

Otvorila je usta u namjeri da mu proturječi, ali ni riječi nije izustila. Odmakla se od vrata i sjela na krevet milujući psa. Skinula mu je remen s njuške i bacila ga na pod.

— Ne odvezuj ga — opomenuo ju je Torn. — Ako otrči napolje i njanjuši Finlayev trag, izgubit će se. Taj bi dobrovoljno ponovno otrčao tamo gdje ga čekaju samo udarci.

— Osjećaji ga lome između vas dvojice — odgovorila je djevojka. — To vidiš po njemu.

— Jedanput će ga sigurno zaboraviti — rekao je Torn, opasao pojas s municijom i provjerio revolver. — Za nekoliko sati ću se vratiti, Kate. I nemoj se bojati. Trenutno se sigurno neće vratiti ovamo.

— Sigurno očekuje da ćeš ga slijediti.

— Ne vjerujem. Nikad ga nisam slijedio.

Torn je izašao iz kolibe i pozvao Pinta. Konj je zarzao u grmlju i dignuo glavu iznad granja.

— Hajde, požuri se malo, Tuka! — doviknuo mu je Torn.

Konj je zanjištao, kaskajući izašao iz grmlja i prišao kolibi. Torn ga je kraj tora osedlao i gurnuo vinčesterku u futrolu na sjedalu.

⁵ Kate je prišla ogradi. Vidio je na njenom licu da još pokušava zadržati ga i zato je izbjegavao da je pogledao u oči. Kad je bio spreman za polazak, popeo se na konja.

— Neće to dugo trajati. Napravi nam nešto za jelo u međuvremenu, Kate. U sanduku kraj vrata naši ćeš sve što ti treba.

Mljacnuo je jezikom i odjahao preko visoravni prema klanцу.

Kate je gledala za njim sve dok vrh njegova šešira nije zamaknuo za stijene. Onda se vratila u kolibu, navukla zasun na vrata i sjela na krevet. Ispružila je polako ruku i zamišljeno počela dragati psa.

Rex se smirio, ustao i položio glavu na djevojčina koljena.

Kate ga je milovala po glavi i Rex je zadovoljno mumljao. Već je zaboravio što ga je još prije nekoliko minuta snažno zaokupljalo i stekao je povjerenje Kate Hogan, za što mu je djevojka bila iz svega srca zahvalna.

Izenada se ni Kate više nije osjećala tako napuštenom i samom u toj kolibi, a sigurnost da će se Torn Wenzel uskoro vratiti polako je rasla.

XV

Pinto je odnio Torna kroz šumu i na lagani trzaj uzdi stao je na izlazu iz šume. Torn je preko grmlja gledao u kolibu lovca na vukove.

U koralu nije bilo njegova smeđeg konja.

Torn je sjahao i pustio uzde da se vuku po šumskom tlu obraslom mahovinom iz kojega je tu i tamo virilo sivo stijenje.

— Ti ostaješ ovdje i da se nisi maknuo s mjesta, Tuka!

Konj je zarzao i mahnuo glavom kao da odobravajući kima. Jednim je kopitom zagrebao po tlu i blago gurnuo Torna nozdrvama.

— Dobro, dobro, vidjet ćemo se malo poslije!

Izvukao je pušku, potapšao konja po vratu i udaljio se. Tiho je šuštao lišće pod njegovim nogama i granje koje je dodirivao rukama. Ugleđao je krov kolibe nad kojim je zrak od vrućine lagano svjetlucaao. Na kraju grmlja zastao je skriven granama. Promatrao je još neko vrijeme nakrivljenu kolibu. Konj se nije mogao smjestiti u tako maloj kolibi. Dakle, postojala je samo mogućnost da je Finlay sakrio konja. Kako Torn nije pretpostavljao da ga Finlay očekuje ta mu se pomisao učinila apsurdnom.

Pušku je držao iznad kuka i polako se išuljao iz grmlja približavajući se kolibi. Na vratima je bio navučen zasun. Torn je prišao do njih i udario nogom, ali su se vrata samo zatresla, a drvo je malo zaškripalo. Pogledao je kroz prozor i ustanovio da Cranach Finlay zaista nije kod kuće. Kroz prozor se uvukao u kolibu i sjeo na jedan prevrnut sanduk čekajući.

Finlay je, bježeći prema jugu, morao prevaliti mnogo dulji put do svoje kolibe no da je otišao direktno, zato se mogao svakog trenutka pojaviti.

Minute su prolazile. Torn je sjedio gledajući oko sebe po kolibi. Zapravo, ni on sam nije živio bolje od Finlaya, ali u njegovoj kolibi bar nije smrdilo tako odvratno.

Odjednom je začuo topot kopita.

Ustao je i pogledao kroz prozor. Zbog opreza nije prišao sasvim do

prozora, već je ostao oko dva metra udaljen, stojeći u polumraku.

Iz šume je izronio Finlay približavajući se kolibi.

Torn je stao iza vrata virkajući kroz malu pukotinu u drvenom zidu.

Jahač je stigao do korala, sjahao, rasedlao smeđeg konja i prebacio sedlo preko ograde. Konja je zatim uveo u koral, skinuo mu uzde i objesio ih na kolac kraj vrata. Konačno se okrenuo prema kolibi. Nekoliko trenutaka zatim našao se nasuprot Tornu, odijeljen samo tankim vratima sklepanim od dasaka. Finlay je maknuo zasun i otvorio vrata.

Lovac na vukove ušao je u kolibu, a Torn je zatvorio vrata. Cijela se koliba zaljuljala.

Finlay se naglo okrenuo i uplašeno pogledao u Wenzela.

— Ti? Što hoćeš ovdje?

Torn se nije namjeravao upuštati u duge rasprave, nego je odmah udario kundakom puške Finlaya u grudi. A kad je ovaj zateturao, Torn je svom snagom udario kundakom i po vratu.

Finlay je kriknuo od bola, oteturao do zida i tamo se srušio na pod.

— Ustani! — naredio mu je grubo Torn.

Finlay se jauknuvši uhvatio za grlo i pažljivo opipao kožu.

— Jesi li poludio? Što uopće tražiš kod mene, do đavola?

— Sada ćeš još zaniijekati da si prije dva sata bio kod mene, zar ne?

— Ja... kod tebe?

Stojeći na sredini kolibe, Torn se samo prezrivo smješкао. Još je držao pušku spremnu za daljnje udarce.

— To sam i mislio. Ti jesi i ostat ćeš zauvijek podli lupež.

Finlay je, oslonivši se na zid iza sebe, polako ustao. Glava mu je bila nakrivljena, kao da mu je nakon udarca vrat bio osakaćen.

— Zaista ne znam što misliš, Torne. Dobro, nahuškao sam psa na tebe. Jednostavno te nije trpio i htio te ubiti. Što ja mogu zbog toga? A ti si ubio psa. Time smo podmirili račune.

— Iz moje si kolibe izvadio prljavu košulju i njome toliko dražio psa dok nije posve pomahnitao, poderao košulju htijući i mene također razderati. To nije ništa posebno i prilično se jednostavno izvodi. Tipičan potez podlih i podmuklih lupeža kojima ništa bolje ne pada na pamet.

Finlayevo se lice zgrčilo u takvu grimasu da je djelovalo poput nakaže. Činilo se da odjednom škilji više no inače, što je njegovu ružnoću još povećavalo.

— Sve su to prazne tvrdnje! — prasnio je.

Ruka mu je polako klizila prema revolveru što mu je visio na opasaču.

Tornu nije promakla ta kretnja.

Finlay je iznenada trgnuo ruku i izvukao oružje. Torn ga je kundakom udario po ručnom zglobu. Finlay je ponovno zaurao od bola i ispustio revolver iz ruke. Torn ga je nogom udario, tako da je odletio pod ležaj.

Finlay je, lica izobličena od bola, pritisknuo lijevu ruku na zglob desne.

Torn je spustio pušku na stol ne ispuštajući Finlaya iz vida.

— Ja sigurno nisam bio kod tebe. Tko zna koga si ti vidio.

— Znam da si bio ti, iako nisam vidio tvoje lice.

— Odakle si tako siguran?

— Jednostavno znam. To mi je dovoljno. I prestani me zato razuvjeravati. Imaš li još neko oružje kod sebe?

— Do đavola, ne želim svađu s tobom.

— Onda nisi smio danas još jedanput pokušati. To je bilo jedanput previše.

Torn je bez upozorenja ponovno zamahnuo, pogodio Finlaya posred lica, a onda ga zgrabio za ramena i bacio u kut.

Koliba se tresla. Finlay je skinuo malu policu sa zida i bacio je prema Tornu. Glineno posuđe i jedna limena tava razletjeli su se po podu. Wenzel se sagnuo. Polica mu je preletjela iznad glave, okrznila stol s kojega je pala vinčesterka na pod, udarila o zid i tresnula na pod.

U međuvremenu je Torn napao Finlaya i pesnicom, snažno ga pogodio u bradu. Finlay je zateturao duž zida i srušio se na ležaj. Torn se htio baciti na njega, ali ga je Finlay dočekaao skupljenim nogama, ispruživši ih, odbacio je Torna. Torn je odletio unatrag i udario o stol koji se raspao. Iverje je letjelo kroz cijelu prostoriju. Finlay se psujući ponovno dignuo i bacio na Torna. Valjali su se po podu preko krhotina razbijena posuđa i namještaja. Finlay je skočio. Kad se Torn pokušao dignuti, lovac na vukove je nešto viknuo i nogom ga udario u lice. Torn se nemoćno srušio na pod i zgrčen od bola počeo se valjati po prljavštini.

— Ubit ću te! — urlao je Finlay, zabivši mu mamuze u rebra.

Torn je kriknuo, okrenuo se na bok i udario o zid.

Finlay se glasno nasmijao i ponovno zamahnuo nogom. Ali je Torn uspio uhvatiti Finlayevu nogu i okrenuti je, tako da se Finlay također srušio na pod. U istom su trenutku skočili na noge. Finlay je zamahnuo pesnicom, ali je Wenzel trgnuo glavom na stranu. Finlay je od snažnog zamaha izgubio ravnotežu i naletio na Torna, priklještivši ga uza zid o koji je njegova pesnica sekundu prije toga udarila. Finlay razvuče od bola lice u grimasu. Trebalo mu je nekoliko trenutaka da se snađe. To je vrijeme bilo dovoljno za Torna da skupi snagu i oporavi se od užasnog bola u kuku. Odgurnuo je Finlaya od sebe, skočio za njim i zabio mu prste u vrat. Finlay se, teško hroćući, zanjihao. Prevalivši se preko razbijenog stola, udario je o suprotni zid. Ali već slijedećeg trena zgrabio je prevrnuti sanduk i bacio ga Wenzelu u glavu.

Torn se sagnuo i izbjegao sanduk; začuo ga je kako se razbija o zid. Već pomalo nesigurnim koracima je prešao preko ostataka stola i zgrabivši suparnika bacio ga je s jednog zida na drugi. Kad mu se ponovno približio, Finlay je opet zamahnuo ali je Torn uzvratio na udarac i pesnicom pogodio lovca na vukove u nos.

Finlay je zatulio. Iz njegovih su razrokih očiju potekle suze. Slijepo je hvatao oko sebe, ali više nije bilo ničega što bi mogao baciti prema Tornu. Torn ga je obasuo dobro naciljanim udarcima, dok ga obje

ŽIVOT

ljubavni
roman izlazi
svakog tjedna
(u utorak)
cijena
5 dinara

LASO

western roman
izlazi
svakog tjedna
(u petak)
cijena 5 dinara

TRAG

biblioteka
kriminalističkih
romana izlazi
svakih 14 dana
cijena 10 dinara

POPAJ

strip-zabavnik
izlazi svakih
14 dana
(u ponedjeljak)
cijena 5 dinara

SIRIUS

biblioteka
znanstvene
fantastike
izlazi svakog 5.
u mjesecu
cijena 10 dinara

ALAN FORD

super strip
izlazi
svakih 14 dana
(u srijedu)
cijena 6 dinara

TOM I JERRY

Vrtrep-strip
za djecu izlazi
svakih 14 dana
(u srijedu)
cijena 5 dinara

šake nisu zaboljele. Onda ga je još jedanput odbacio preko cijele prostore. Finlay se stropoštao na pod prekriven krhotinama. Glavinjajući uspio se još jedanput pridici i pružiti se na ležaj. Kad je Torn stigao do njega, privukao je noge, da njima odgurne Torna, ali je Wenzel upozoren maloprijašnjim iskustvom, izbjegao Finlayeve noge: zgrabivši pokrivač, povukao je zajedno s njim podmuklog lupeža s kreveta na pod. Kad se Finlay dignuo, naletio je izravno na Tornovu šaku; izgubivši ravnotežu, leđima je tresnuo o vrata. Šarke na vratima od grube kože popustile su i vrata su izletjela napolje, a Finlay za njima. Stajao je klecavih koljena, preokrenuo je očima, koljena su mu popustila i srušio se na zemlju.

Torn je također izašao i vrhom čizme gurnuo bijednog čovjeka na tlo tako da se Finlay otkotrljao na leđa gledajući u Torna.

— Ako još jedanput budeš pucao na mene ili mog konja, ubit ću te, Cranachu.

Okrenuo se, vratio u kolibu i podignuo pušku iz nereda na podu.

Kad je Torn izašao iz kolibe, Finlay je klećao držeći jednu od dasaka nekadašnjih vrata. Wenzel je zastresao glavom i zaustavio se.

Finlay je skočio i zamahnuo daskom prema Tornu. Wenzel se izmaknuo. Gornji dio Finlayeva tijela zanesen silovitošću udarca, poletio je prema naprijed, a daska se, udarivši o tvrdo tlo, razmrskala. Torn je tresnuo drškom revolvera Finlaya po glavi. Podli se lovac ponovno srušio na tlo. Finlay je još jedanput zastenjao prije no što je potpuno izgubio svijest.

— Idiote! — promrmljao je Torn kroz zube.

Prebacio je pušku preko ramena i, prošavši kraj onesviještenog Finlaya, udaljio se od teško oštećene kolibe, hodajući prema šumarku u kojem je ostavio konja.

XVI

— Kako to izgledaš! — uzviknula je Kate Hogan užasnuto.

Torn je zaustavio konja pred kolibom.

— Kako to? — upitao je jer se još nije stignuo pozabaviti svojim izgledom.

Sjahao je, prošao kraj djevojke i pogledao u psa koji je još ležao na podu vezan za krevet. Rex je zacvilio, prišao mu i podigao prednje šape na Torna.

Torn je pogladio životinju po glavi i pogledao se u maloj krhotini zrcala što je bila pričvršćena na zidu. Imao je tamnu masnicu na jednom oku, brada mu je bila malo nakrivljena, a na čelu mu se presijavala prilično velika kvrga.

— Samo sam mu objasnio što mišlim o onako podmuklim napadima.

Kate je također ušla u kolibu.

— I to je, misliš, ostavilo neki dojam na njega?

— To se mogu samo nadati. Bila je to neka vrst oproštajne predstave. Sutra ujutro idemo u tvrđavu. Nećemo ga više vidjeti.

Torn se okrenuo i pogledao u zidani štednjak u kome je gorjela vatra ispod velikog lonca iz kojeg se pušilo.

— Skuhala sam malo krumpira. I htjela sam ti još reći da ipak moram svratiti do farme svoga oca.

NOVI HIT! HITCHCOCK

bira za vas

Na 144 stranice najbolje kriminalističke pripovijetke poznatih svjetskih autora u izboru majstora trilera, glasovitog filmskog redatelja Alfreda Hitchcocka! Novo, napeto, zabavno, uzbudljivo! Za mlade i stare ljubitelje krimi-literature!

Prvi broj u prodaji od 25. srpnja!

Potražite kod svog prodavača novina svakog 25. u mjesecu –

**HITCHCOCK
BIRA ZA VAS**

— Morat ćemo još nešto srediti, ali se ovamo sigurno više nećemo vratiti.

Sjeo je na ležaj milujući psa koji ga je slijedio.

— Ne, sigurno nećemo.

Torn je odvezao psa i skinuo mu remen s vrata. Životinja se uspravila i stresla. Torn ga je pažljivo i budno promatrao, ali Rex nije pokazivao namjere da napusti kolibu.

I Kate je također pratila Rexove kretnje, stojeći kraj vrata, kako bi za svaki slučaj mogla Rexu presjeći put. Ali je životinja samo mirno ležala u kut ispruživši noge.

XVII

Torn otvori oči i pogleda u mrak što je vladao u kolibi. Osjećao je toplinu Kateinog tijela koje je ležalo kraj njega. Pitao se je li ga to probudilo. Pogled mu je klizio dalje prema malom prozoru. Ali je i napolju bilo mračno kao i posvuda oko njega.

Začuo je tihi šum i posegnuo za revolverom koji je uvijek stajao na sanduku kraj kreveta. Odjednom je ugledao svijetle točke koje su mu se približavale. Nešto meko dodirnulo mu je ruku.

— Rex? — upitao je.

Djevojka se uzdahnuvši okrenula na drugu stranu, ali nije se budila.

Pas se okrenuo i nestao u mraku. Tiho je cvilio i gurao vrata.

— Što je bilo?

Torn je spustio noge na pod i dignuo se. Slijedio je psa, vidio ga je kraj vrata, raspoznavao je, naime, njegove oči. Konj je rzao u koralu.

Pas je zarežao i stao nešto jače gurati vrata. Vrata su škripala.

Torn je prišao prozoru i provirio. Nad brda su se navukli oblaci iza kojih se mjesec sakrio. Iz klanca je dolazio blag vjetar. Torn nije mogao raspoznati ništa sumnjivo. Doduše, vidokrug mu je bio prilično ograničen.

Rex je neprestano gurao vrata, dok se djevojka konačno ipak nije probudila i tiho uzviknuvši uspravila se na ležaju.

— Torne?

— Ovdje sam.

— Što se dogodilo?

— Ništa. Životinje su samo nemirne.

Pipajući vratio se kroz mračnu prostoriju i sjeo kraj djevojke.

Kate ga je potražila rukom, kao da se mora čvrsto uhvatiti za njega.

— Bojim se. Ove su planine postale sablasne!

— Napustit ćemo ih. Za dvadeset sati bit ćemo u tvrđavi i sve će to pripadati prošlosti.

Kate je s olakšanjem ponovno ležala.

Pas je i dalje cvilio i iznova pokušavao otvoriti drvena vrata. Pinto je vani u koralu rzao galopirajući u krugu po ograđenom prostoru.

Kate se iznenada ponovno uspravila.

— Netko je u blizini — kazao je Torn. — Idem da pogledam.

Ponovno ga je uhvatila čvrsto kao da traži oslonac.

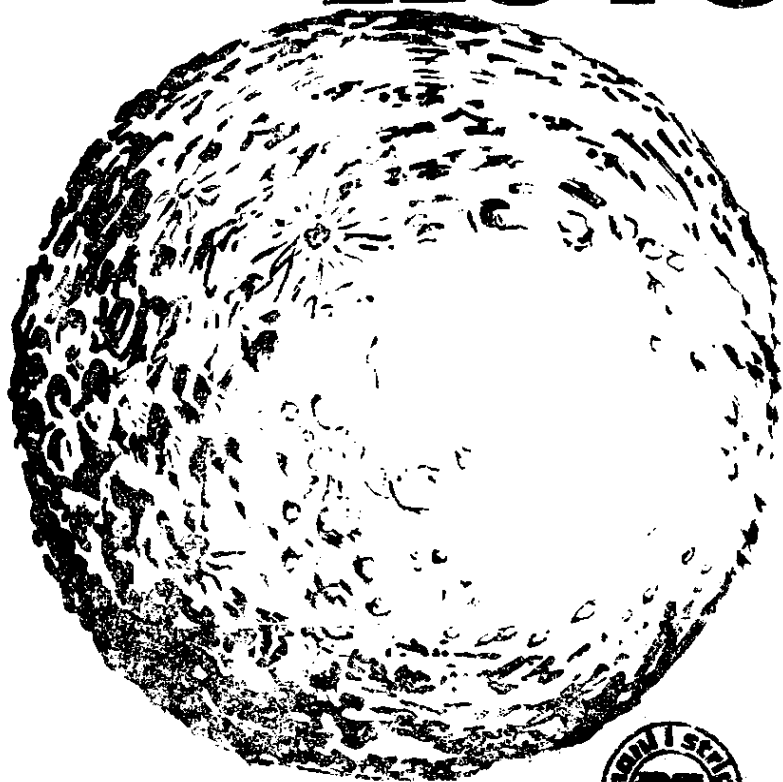
— Bojim se. Možda ima još Indijanaca koji hoće oružje!

— Najvjerojatnije je opet Finlay. Ostavit ću ti psa ovdje, Kate. Nemoj se bojati.

Torn se obukao i navukao džime.

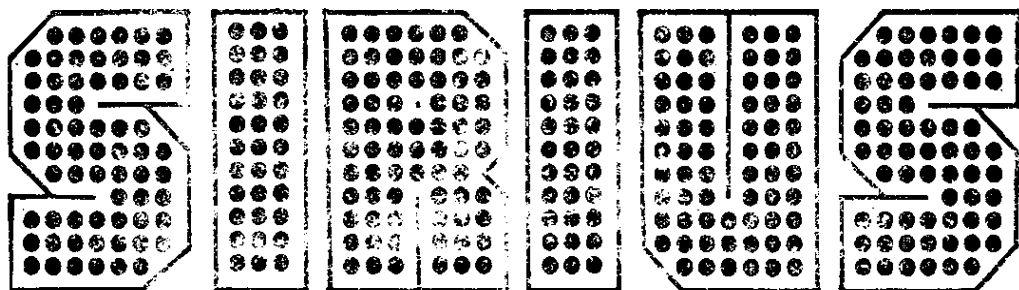
Rex se konačno odmaknuo od vrata i dotrčao do Torna, ali onda se

ново!

BIBLIOTEKA ZNANSTVENE FANTASTIKE

10d

opet bacio prema vratima. Na kraju je ipak prišao Tornu.

— Ti ćeš ostati ovdje, Rex.

Paš je režao i cvilio, zvučalo je to kao da želi plakati.

— Ne, ne, ti ostaješ ovdje! — naredio je Torn.

Znao je da je pametan pas već odavno shvatio o čemu je riječ i da je želio u tom sudjelovati.

— Možeš ga povesti sa sobom — kazala je djevojka.

— Ne želim da ga Finlay otkrije. On misli da je Rex mrtav.

Wenzel je uhvatio psa za gustu dlaku i odveo ga do Kate.

— Drži ga čvrsto, Kate. Sjedni, Rex!

Pas je s očitim negodovanjem poslušao, ali nije prestao tugaljivo cviljeti.

Torn je prošao kroz kolibu, skinuo pušku sa zidne police i pažljivo otvorio vrata.

Pas je još cvilio.

Torn izađe iz kolibe i zatvori za sobom vrata. Zatim je izvana oprezno i tiho navukao zasun na vrata. Pogledao je prema oraraču, konj se umirio i više se nije javljao. Wenzel napusti zakloniste kraj kuće i krene prema grmlju. Pušku je spremno držao na kuku s kažiprstom na obaraču. Iz crnila noći grmlje je iznenada iskrslalo pred njim. Još je vladala tišina, a razbijao ju je samo tihi fijuk vjetera. Ali strujanje zraka bilo je tako slabo da se čak ni grmlje nije pokretalo ili šuštilo.

Torn je nekoliko sekundi nepomično stajao, a onda je brзом kretanjem razmaknuo puškom granje i sagnuo se. Pretpostavljao je da netko pritajeno vreba iz šipražja i da

će sada odjeknuti pucanj. Ali se ništa nije dogodilo.

Torn se polako opet uspravio i stao prodirati dublje i dublje u grmlje što je sada glasno šuštal.

Nakon červrt sata vratio se do kolibe i udario kundakom puške o vrata.

Čuo je psa kako iznutra grebe o vrata.

— Ja sam, Kate.

Torn je otvorio vrata maknuvši zasun, ušao i zatvorio ih za sobom.

— I jesi li nešto našao?

— Ne, ništa.

— Onda sigurno nitko nije ni bio ovdje.

— Jest. — rekao je Torn i ponovno spremio pušku na policu iznad vrata. — Netko je sigurno bio ovdje, ali je već otišao. I uvjeren sam da je taj netko opet bio naš prijatelj Finlay.

— Baš si siguran?

— Ni sam ne shvaćam zašto sam tako siguran. Možda se nije usudio ići dalje.

Prišao je ležaju, izuo čizme i legao kraj djevojke.

— Koliko može biti sati?

— Malo nakon ponoći već sam se jedanput probudio. Sad bi moralo biti negdje između dva i tri sata.

— Onda će sigurno uskoro i sva nuti — nastavila je djevojka zamišljeno. — Nećeš li se usprkos tome ipak svući? Ujutro se nikad ne osjećaš ispavan ako legneš obučen.

— Ne mogu se osloboditi sumnje da nešto ne valja i da ćemo dobiti još neku posjetu. Ne, bolje je da se ne skidam.

Kraj ležaja se pojavio pas i legao na pod.

— Sigurno se uplašio i pobjegao.

Djevojka se stisla uz Torna i on je ponovno osjetio toplinu njena tijela.

— Pokušaj još malo spavati, Kate.

— Hoću. I ti.

Torn je zatvorio oči, ali nije mogao zaspati. Stalno je promatrao kako pas diže glavu i nešto osluškuje. Možda je ipak trebalo da ga povede sa sobom kad je izašao, možda bi uz njegovu pomoć nešto pronašao.

Oblaci su se malo razili. Srebrna se mjesecina ponovno razlila preko sivih, sjajnih stijena Beaverhead Rangea.

Pas se iznenada uspravio i skočio na noge.

Kroz noć se prolomilo kreštanje jednog lešinara.

Torn je posegnuo za revolverom i pritisnuo palac uz bubanj.

Djevojka se naglo trgla kad je pas glasnije zarežao, a kreštanje kao da je bilo točno iznad kolibe.

— Što je bilo, Torne?

— Samo lešinari.

— Opet sam zaspala. Koliko sam...

Kate nije završila rečenicu.

— Ne znam točno. Možda dvadeset minuta ili pola sata.

Kreštanje je zvučalo jezivo.

Rex je potmulo režao, ali se nije micao s mjesta. I Torn je ležao ne mičući se. Htio je pričekati svanuće prije no što bilo što poduzme.

Djevojka je također ponovno legla, ali više nije mogla spavati, iako je Torn bio miran i nije ju smetao.

— Hoćeš li da ustanemo i spremimo stvari za polazak? — upitala ga je iznenada.

— Ne, ne sada. Budi mirna!

Ponovo je osluškivao i uskoro opet začuo lešinare i zavijanje vukova.

— To je čudno — polako je kazao.

Kate se ponovno uspravila na krevetu.

— Vukovi? Kako to misliš, čudno?

— Osjećaju blizinu čovjeka i izbjegavaju je.

Torn je sjeo.

Pas je opet stajao pred vratima, ali se više nije bacao na njih.

— U planinama nalaze dovoljno hrane — objašnjavao je Torn. — Zato im bar za ljetnih mjeseci nije potrebno da lutaju oko kolibe da bi tamo nešto ugrabili za jelo.

Lešinari su kreštalili sve glasnije, kao da time žele odbiti vukove.

— Možda se neka životinja sunovratila u kanjon i ne može dalje — kazala je Kate.

— Da, to bi bilo moguće.

Torn je navukao čizme, ustao i otišao do prozora. Ugledao je prvo tmurno svjetlo svanuća. Mjesecina je već blijedila. Mogao je prilično nejasno raspoznati siluetu jednog crnog lešinara kako leti nad kanjonom i opet nestaje.

— Plijen se nalazi u klancu. Ili straga u grmlju gdje ga nisam zamijetio. Ovdje još nikad nijedna životinja nije nastradala sama od sebe.

Djevojka je ustala i obukla Torno-ve hlače i košulju. Prišla je prozoru i također pogledala van.

Ponovno su ugledali jednog lešinara. Vukovi su zavijali sve glasnije, tako da je odzvanjalo cijelim kanjonom.

— Hoćeš li ponovno izaći i pogledati što se događa?

— Ne, pričekat ću dok potpuno ne svane.

Djevojka je umireno otišla natrag i sjela na krevet.

I Rexova znatiželja kao da je bila zadovoljena jer je krenuo za djevojkom.

Torn je i dalje stajao kraj prozora promatrajući visoravan.

Mjesečina je blijedila sve više, izgubila je snagu i konačno posve ugasla. Istovremeno se siva zraka na istoku penjala sve više po obzoru i potiskivala tamu neba. Pojavio se i prvi crvenkasti odsjaj. Nad njim se nalazio gusti sloj oblaka koji su klizili preko brda i sada bili ljubičasti.

Kad je svjetlost otkrila stijene, rika vukova je umuknula.

Kate je ustala. Pas se približio vratima i počeo njuškati kroz pukotine među daskama.

— Vukovi su — kazala je djevojka. — Vidiš li ih?

— Da. Otkrili su plijen u klanca. A već su se drugi pobili s lešinari-
ma zbog tog plijena. Znaš li uopće kako Finlay lovi vukove?

— U tvrđavi mi je jedanput netko pričao da vuče lešine kroz planine i onda ih negdje ostavi.

— Baš tako. I ne ostavlja ih bilo gdje nego uvijek tamo gdje završavaju putovi. A kad gladni vukovi nađu na trag, slijede ga sve do plijena. Tada ih on ubija. A kako svaki put mogu bježati samo unatrag, može mnogo životinja pogoditi. Vrlo jednostavan trik, ali vukovi svaki put nasjednu.

— Zato ga i zovu ubojica vukova, zar ne? — upitala je djevojka.

— Da zato.

— Zašto mi to baš sada pričaš, Torne?

Na blijedom svjetlu rane zore nejasno je raspoznavao njeno lice. Zamišljeno je ponovno pogledao prema grmlju i vukovima.

— Samo tako, palo mi je na pamet.

Upitno ga je gledala.

— Ne, Torne, to si namjerno kazao.

— Što, to?

— Nije ti to samo tako palo na pamet. Kaži mi što misliš! — molila je djevojka.

— Moglo bi biti da je ovoga puta lešinu dovukao tu u klanac ili grmlje. Vjerojatno u klanac ispod nas.

— A zašto?

Torn je otvoreno pogledao djevojku.

— Da mene namami do plijena. Ne zna da si i ti ovdje i da želimo napustiti planine. On misli samo na to kako bi me namamio u klopku.

— Misli da ćeš sići dolje do lešine?

— Da.

— Ali što ćeš tamo?

— Da maknem tu lešinu, Kate. Da se otarasim vukova i lešinara. Nema drugog načina da ih se otarasiš.

— Ah, tako. I što ćeš učiniti?

— Pogledat ću. Ali s one strane gdje on možda čeka i vreba.

— A ja?

— Možda bi bilo najbolje da te ovoga puta povedem sa sobom, ako mu padne na pamet da se uvuče u kolibu.

Pas je ponovno tiho cvilio.

Torn i djevojka su pogledali u Rexa i vidjeli ga kako stoji pred vratima.

— Zaista hoćeš i njega povesti sa sobom? Možda će svoga prijašnjeg gospodara upozoriti na nas?

— Povest ću tebe, jer je lako moguće da će Finlay doći ovamo. Psa možemo i samoga ostaviti ovdje.

— To bi bilo sigurno bolje. Onda ne može upozoriti Finlaya na nas, Torne.

— Dobro.

Wenzel je skinuo pušku s police na zidu i napunio džepove municijom.

— I ja bih ostala ovdje — kazala je djevojka. — Sada je već dan i kad znam da je riječ o Finlayu, ne bojim se više.

Torn je zatresao glavom.

— To je previše nesigurno. Obuci kaput. Jutra su ovdje prilično hladna.

Djevojka se okrenula prema velikoj spremnici svega i svačega, koju je on nazivao ormarom, te izvadila jedan od njegovih grubih kožnih kaputa.

Torn je obukao meko odijelo od antilopa s dugim resama.

Pas je cvilio.

— Ti ostaješ ovdje! — kazao mu je Torn. — Tako ćemo najjednostavnije izbjeći svaku gužvu. Natrag, Rex!

Životinja je cviljela još glasnije.

— Mir!

Pas je podvio rep i pognuo glavu. Konačno se smirio koliko je mogao.

Torn otvori vrata, baci letimičan pogled prema koralu i oko kolibe i povede djevojku van.

Rex je stajao na metar daleko od vrata. Drhtao je od uzbuđenja.

— Ne mogu te voditi sa sobom. Ne, to zaista ne ide. Ali neće dugo trajati, Rex.

Torn zatvori vrata i navuče zasu.

Zajedno s djevojkom polako se šuljao duž koralu i iza kolibe. Morali su napraviti veliki krug prema zapadu, da bi nezamijećeno prešli na drugu stranu klanca. Torn je ocijenio da će imati dovoljno vremena, iako još nikad nije išao tim putem.

Kad su stigli do grmlja i zamakli u nepreglednu šikaru, Wenzel je odahnuo. Nije vjerovao da će ovdje neka opasnost vrebati na njih, ali nikad nije mogao biti siguran. Grmlje je šuštało, međutim, ne tako glasno da bi se moglo daleko čuti. Tlo se već počelo pomalo spuštati prema zapadu, ali je tek dalje u šipražju i više od pola milje daleko od kolibe počelo bivati baš strmo. Sitni je šljunak prekrivao tlo sve do dna kanjona.

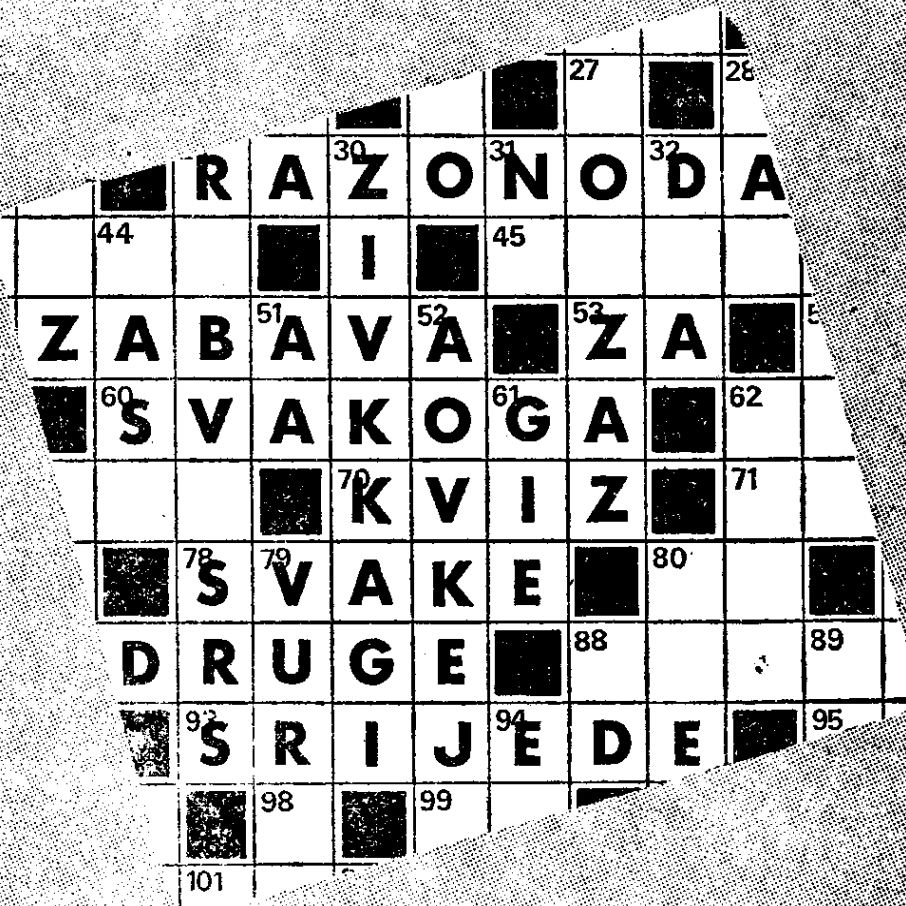
Torn i djevojka su svaki čas zastajali i promatrali predjel pred sobom. Ponekad bi se brzo osvrnuli i vidjeli kako je jutarnje rumenilo bivalo sve intenzivnije na istoku i kako je sivilo nestajalo s neba.

Penjali su se preko stijenja i kamenja što se strmo spuštalo prema podnožju kanjona, dok konačno nisu stigli do dna. Torn je čvrsto držao Kate za ruku, osjećao je vrućinu koju je isijavala njena koža i opazio da se ona još boji.

— Vukovi se i lešinari više ne mogu čuti — kazala je Kate.

— Sjede skriveni među stijenjem i čekaju.

— Na što?

— Da nestane čovjek koji se sakrio. — To je Finlay vjerojatno zaboravio. I on polako stari.

Krenuli su dalje i stigli do druge strane gdje se uzdizala stirma, gotovo okomita litica. Od nje su morali skrenuti prema zapadu, dok nisu stigli do puta što je vodio uzbrdo.

XVIII

Prvi zraci sunca probijali su se preko neba i tjerali posljednje tragove sivila.

Torn Wenzel i djevojka stajali su iza jedne stjenovite izbočine, široke oko dva metra, što se sa šljunkovitog tla uzdizala gotovo pet metara. Torn je, izvirujući iza njihovog skrovišta, mogao točno preko kanjona vidjeti kolibu na laganoj izmaglici. Pod njim se kamenito tlo spuštalo do lešine na dnu kanjona. Lešinari i vukovi su se povukli. Torn nije ni trenutka posumnjao da je ta činjenica promakla Cranachu Finlayu i da je taj znao što to znači.

Minute su prolazile. Jutarnja se magla brzo dizala, sunčana je kugla na istoku postajala sve veća i dugi su zraci već doprli do prvih visokih stijena.

— Ti me ovdje pričekaj, Kate!

Djevojka je bila blijeda, imala je tamne podočnjake. Pokušavala je zatamiti strah i samo je kimnula.

Torn je ponovno provirio iza stijene, pognuo se i potrčao do slijedeće izbočine koja se nalazila malo niže.

Jedan je kamenčić, frcnuvši ispod njegove čizme, odletio niz padinu i kotrljajući se pokrenuo još nekoliko drugih.

Ništa se nije pomaknulo.

Torn je stajao priljubljen iza niže izbočine, držeći pušku u desnoj ruci. Znao je da Finlayu sigurno nije promaklo kotrljanje kamenja i da je sada znao gdje se njegov suparnik nalazi. Možda je već ciljao iza stijene gdje se Torn nalazio. Podignuo je kamen s tla i bacio ga malo dalje od sebe.

— Lukav si, Wenzel! — povikao je podsmješljivi glas lovca na vukove, a zatim je uslijedio gromki smijeh.

Smijeh je odjekivao klancem i vraćao se iz svih pravaca. Po smijehu Torn nije mogao odrediti gdje se Finlay nalazi. Ali ga je u prvi čas čuo s druge strane. Ponovno je dignuo kamen i bacio ga malo dalje od sebe.

Ovog se puta Cranach Finlay prevario i zapucao je.

Pucanj se odbio od stijena i gromoglasno odjeknuo kanjonom.

Posljednji lešinari što su vrebajući sjedili nekoliko stotina metara dalje na stijenama sada su krešteći uzletjeli i pobjegli.

Torn je potrčao prema slijedećoj stijeni.

— Pažnja! — povikala je djevojka.

Torn je stigao do slijedećeg skrovišta, a nijedan metak nije ispaljen. Vladala je tišina. Konačno je progovorio Finlay:

— Prokletstvo, sanjam li ili je to bila neka žena?

— Govoriš o Kate Hogan! — doviknuo mu je Torn. — Ona je moj svjedok za tvoj podli napad.

Torn je napustio svoje sklonište i potrčao prema slijedećem koje je opet bilo nešto niže.

Finlay je otvorio paljbu, ali su meci pogađali samo stijene i odbijali se od njih. Torn je, izvirujući iza sive stijene, ugledao barutni dim na drugoj strani klanca. I tamo se prostirala strma padina sve do lešine na dnu kanjona. Torn je zanijemio od iznenađenje. On je pretpostavljao da se Finlay sakrio dolje pod njim i mislio je, da će mu se uspjeti prišuljati iza leđa. Ali je lovac na vukove bio lukaviji. Dobro je predvidio da Wenzel neće odmah napasti i da će cijelu klopku naslutiti, da neće doći direktno nego naokolo. A ipak mu ni sva lukavost nije koristila jer ga je, bez sumnje, namjeravao već prvim metkom ubiti.

Netko se polako micao među stijenama. Dim baruta lelujavao je na rano jutarnjem svjetlu.

Torn je zapucao. Njegov je metak za dlaku promašio puščanu cijev njegova suparnika i ostavivši bijeli trag za sobom odjeknuo je klancom.

Finlay je napustio svoje sklonište i potrčao prema drugom. Torn je ponovno zapucao.

— Za to se moraš prije dignuti! — nasmijao se Finlay. — Ubit ću te, Wenzle! Onda će tvoj svjedok ostati bez žrtve!

Ponovno se nasmijao i odjek njegova smijeha zatutnjio je cijelim kanjonom.

Iznenada se začulo glasno lajanje i iznad klanca se pojavio pas.

— Torne, sigurno je skočio kroz prozor! — povikala je djevojka iz svoga skloništa.

Pas je lajao sve glasnije.

— Rex, ti? — upitao je začudeno Finlay.

Pas je lajući gledao onamo gdje se Finlay bio sakrio.

— Do đavola, ti zaista još živiš! Ali odakle samo dolaziš?

Pas je lajao i gledao preko kanjona.

— Ovamo, Rex! — naredio je lovac na vukove.

Pas je cvilio.

— Zar me ne čuješ? — povikao je bijesno Finlay. — Proklet bio, razbit ću ti sve kosti ako me smjesti ne poslušas! Ovamo!

Pas je krenuo.

— Rex, ne idi k njemu! — naredio je Torn.

Pas se zaustavio i okrenuo glavu prema Tornovom skloništu.

— Što se to događa? — upitao je lovac na vukove. — Nećeš valjda njega slušati? Ovamo!

Pas je ponovno zakoračio prema stijeni koja je skrivala Finlaya.

— Rex, ne idi k njemu! — zapovijedio je Torn.

Životinja se cvileći zaustavila, nemoćna da donese odluku.

Torn je ugledao Finlayevu ruku i zapucao.

Finlay je zaurlao od bola.

Pas je odskočio nekoliko metara unatrag.

— Da se nisi maknuo s mjesta, prokletniče! — derao se Finlay već promuklim glasom.

Torn je potrčao nizbrdo, Finlay ga je obasuo paljbom. Torn se zaustavio, uzvratilo na paljbu, nastavio trčati i konačno ponovno stigao do novog skloništa među stijenama.

Finlay je nastavio proklinjati psa i prijetiti mu novim udarcima. Rex je ponovno krenuo preko kamenita tla prema svom bivšem gospodaru. Ovaj put Torn nije ništa viknuo da

bi zadržao životinju, jer bi svaka njegova riječ sve više uznemiravala životinju.

Čupava je životinja nestala iza stijena koje je lovcu na vukove služilo kao sklonište.

— Konačno!

Muškarac je opsovao, a pas je cvilio. Vjerojatno ga je sada brutalno udarao, a pas se nije usuđivao braniti.

— Tako! Sad ćeš ga uništiti, jesi li razumio? Napadni ga, Rex! Hajde, napadni ga! No, pokreni se već jednom!

Pas je ponovno zacvilio i izašao iz zaštite Finlayeva skloništa.

— Pazi, Torne, on ga je nahuškao na tebe! — vikala je djevojka sa svoga mjesta.

Iz skloništa se pojavila jedna čizma i pas je dobio takav udarac nogom da je odletio nizbrdo.

— Pokreni se konačno! Napadni ga već jednom Rex! Napadaj!

Iz skloništa je poletio kamen i pogodio životinju.

— Naprijed, ništarijo! — vikao je Finlay.

Pas je polako silazio niz padinu. Finlay se kikoćući smijao i pokazao lice. Torn je zapucao.

Finlay je zauriao i isteturio iz skloništa.

Torn je opet zapucao. Pas se zaustavio i pogledao iza sebe. I Torn je izašao iz zaklona pucajući neprestano u lovca na vukove. Ovaj se trzao pod udarcima metaka i konačno se hropćući srušio na tlo. Pas je preko kamenja i ostao tako nepomično ležati.

Torn Wenzel spusti pušku. Oko njega se dimilo, a klancem je prolazio odjek pucnjave. Tek polako se

pucnjava stišavala. Nekoliko trenutaka Torn je još nepomično čekao, onda je potrčao kraj leša kojega je Finlay ovamo dovukao da njega, Torna, izvuče iz kolibe i namami u klopku.

Pas se također vratio. Kad mu se Torn približio, stajao je nepomično kraj muškarca koji je visio preko jednog kamena, glave okrenute na stranu i tupa izraza u očima.

Rex je tako ljutito zarežao na Torna da se ovaj naglo zaustavio i podignuo pušku.

— Hoćeš li i ti sada poludjeti?

Rex je ponovno zarežao i iskezio zube.

Torn je ustuknuo.

Djevojka je pretrčala preko padine na sjevernoj strani kanjona.

— Stani, Kate! — povikao je Torn i dalje uzmičući.

Pas je i dalje režao. Oči su mu se iskrile, a zubi blistali na ranom suncu.

— Što se s njim dogodilo? — uplašeno je Kate stisla ruku uz vrat.

Torn je uhvatio djevojku za ruku i poveo je prema istoku kroz kanjon, da bi se makli psu s puta. Tek na kraju kanjona počeli su se uspinjati do kolibe.

— I sad? — upitala je djevojka uzalud se osvrćući.

Rex ih nije slijedio.

— Spremit ćemo stvari i odjahati u tvrđavu. Za jedan sat možemo krenuti.

Torn je bio razočaran. Sve je bilo uzalud. Možda su psima poput Rexa bili potrebni udarci i grubost da bi mogli živjeti.

— Onda ne gubimo vrijeme! — povikala je djevojka u želji da mu skrene pažnju s Rexa.

Uhvatila ga je za ruku i povukla prema kolibi.

XIX

Napustili su klanac i jahali kroz crnu planinsku šumu u koju nijedna sunčeva zraka nije prodirala i padala na tlo obraslo mahovinom.

Odjednom su začuli glasno šuštanje za sobom. Granje se micalo.

— Pogledaj! — osvrnuvši se uskliknula je Kate.

Torn je zauzdao Pinta i pogledavši preko ramena ugledao psa kako trči kroz žbunje približavajući im

se. Tuka, njegov Pinto, zarzao je pozdravljajući ga. Pas je oprčao nekoliko krugova oko konja, zastao i oslonio se na noge, te podigao prednje šape na Tornovu nogu.

— Što sad hoćeš? — upitao je grubo Torn.

— Razmislio je još jedanput — odgovorila je djevojka blistajući od zadovoljstva. — Samo ga je još sjećanje tjeralo natrag k Finlayu, ubojici vukova. On je dobar, pametan pas, Torne.

Torn Wenzel pucne jezikom. Konj je krenuo, a Rexove su šape pale na zemlju. Krenuo je za Pintom, kao da nikad u životu nije poznavao drugog gospodara osim Torna.

KRAJ

DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

169. G. F. Unger: ČOVJEK ZA DESET DOLARA
170. Frank Gruber: KUDRAVI VUK
171. G. F. Unger: TAJNA ZELENOG SLAPA
172. Louis L'Amour: IZ KLOPKE U ZASJEDU
173. G. F. Unger: VIŠE OD REVOLVERAŠA
174. Louis L'Amour: VATRENO KRSTENJE
175. G. F. Unger: STUPICA ZA VUKOVE
176. G. F. Unger: ODMETNIK IZ DAKOTE
177. Scott F. Scott: BORI SE ZA SVOJ ŽIVOT, ČOVJEČE!
178. G. F. Unger: RIDOKOSA KARTASIČA
179. Louis L'Amour: BITKA ZA VISORAVAN
180. G. F. Unger: DVONOŽNI TIGAR
181. Louis L'Amour: KAZNA STIZE
182. H. S. Sharon: OLUJA U PRERIJI
183. Frank Striker: OSAMLJENI JAHAC
184. H. S. Sharon: TRI NITKOVA
185. Peter Dawson: KRV ZA ZEMLJU
186. Louis L'Amour: BROD ZA DIVLJI ZAPAD -
187. F. G. Unger: SLATERLEE JOŠ JASE -
188. Louis L'Amour: HONDO
189. H. S. Sharon: POHLEPA VODI U SMRT
190. H. S. Sharon: BLAGO LEŠINARA
191. G. F. Unger: KAD SJEVERNJAK ZOVE
192. Luis L'Amour: SABLASNI KLANAC
193. G. F. Unger: ŠERIF IZGUBLJENOG GRADA
194. H. S. Sharon: POKAŽI IM ZUBE!
195. Louis L'Amour: CALLAGHEN
196. H. S. Sharon: HRANA ZA VUKOVE
197. Barry Cord: U OKOVIMA LUDILA
198. Frank Gruber: VELIKA ZEMLJA
199. H. S. Sharon: NE VJERUJ NITKOVU!
200. Giles A. Lutz: PROGONJENI KAUBOJ
201. Louis L'Amour: TAJANSTVENI STRIJELAC
202. Barry Cord: TELEGRAFSKA LINIJA
203. Louis L'Amour: PUSTA ZEMLJA
204. Louis L'Amour: MATAGORDA
205. Kyle Hollingshead: DUG
206. Louis L'Amour: OBRACUN U DOLINI
207. Clay Hunter: NEUKROTIVI
208. H. S. Sharon: GUTAČ VATRE
209. Louis L'Amour: KANJON OSAMLJENIH
210. Kyle Hollingshead: PLJAČKA U FRANKLINU
211. H. S. Sharon: PRLJAVA DRUŽBA
212. G. F. Unger: SVI PROTIV NJEGA
213. Louis L'Amour: NA SJEVER DO ŽELJEZNICE
214. Hedwig Courths-Mahler: SVJETLO I SJENA
215. H. S. Sharon: OPASAN POKLON
216. Louis L'Amour: MRAČNOM STAZOM
217. H. S. Sharon: LOVAC NA VUKOVE

U pripremi:

218. William Vance: ODMETNICI

Ako su vam
se svidjele
priče u
RS Magazinu,

ne
zaboravite
na kiosku
potražiti
novi
RS
Magazin!